

DECYZJA KOMISJI

z dnia 27 kwietnia 2010 r.

w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Belgię na restrukturyzację aukcji rybnej w Ostendzie

(pomoc państwa C 30/08 (ex NN 21/08))

(notyfikowana jako dokument nr C(2010) 2520)

(Jedynie teksty w językach francuskim i niderlandzkim są autentyczne)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2010/607/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym⁽¹⁾, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE⁽²⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 5 oraz art. 14,po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag⁽³⁾ zgodnie z art. 108 ust. 2 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)⁽⁴⁾ i uwzględniając otrzymane odpowiedzi,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

- (1) W piśmie z dnia 16 lutego 2006 r. Komisja otrzymała skargę dotyczącą pomocy udzielonej aukcji rybnej w Ostendzie przez władze belgijskie, zarejestrowaną z numerem CP 40/06. W dniu 31 lipca 2007 r. otrzymano dodatkową skargę dotyczącą tej samej sprawy.
- (2) Pismami datowanymi kolejno: 13 marca 2006 r., 26 czerwca 2006 r. i 11 lipca 2007 r. Komisja zwracała się do władz belgijskich z prośbą o udzielenie informacji na temat wyżej wspomnianego środka pomocy. Odpowiedzi udzielono pismami z dnia 11 maja 2006 r., 20 października 2006 r. oraz 27 listopada 2007 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 1 z 3.1.1994, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 238 z 17.9.2008, s. 12.

⁽⁴⁾ Ze skutkiem od dnia 1 grudnia 2009 r. art. 87 i 88 Traktatu WE stały się odpowiednio art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Treść tych dwóch grup postanowień jest zasadniczo identyczna. Do celów niniejszej decyzji odniesienia do art. 107 i 108 TFUE należy rozumieć, tam gdzie to stosowne, jako odniesienia odpowiednio do art. 87 i 88 Traktatu WE.

- (3) Po zapoznaniu się z informacjami i dokumentami przedłożonymi przez władze belgijskie dnia 3 lipca 2008 r. Komisja powiadomiła Belgię o swojej decyzji w sprawie wszczęcia postępowania określonego w art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i w art. 6 rozporządzenia (WE) nr 659/1999.

- (4) Pismem z dnia 16 lipca 2008 r. władze belgijskie przekazały Komisji niektóre dokumenty dotyczące rozważanej przez władze miejskie Ostendy prywatyzacji aukcji rybnej w tym mieście.

- (5) W piśmie z dnia 25 lipca 2008 r. władze belgijskie wniosły o przedłużenie do dnia 8 września 2008 r. terminu na przedstawienie uwag. W dniu 4 sierpnia 2008 r. udzielono wnioskowanemu przedłużenia.

- (6) Pismem z dnia 8 września 2008 r. władze belgijskie przedstawiły swoje uwagi dotyczące decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego.

- (7) Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽⁵⁾. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia swoich uwag w terminie jednego miesiąca od daty publikacji.

- (8) Komisja i władze belgijskie spotkały się w dniu 9 października 2008 r. Podczas tego spotkania władze belgijskie przekazały informacje dotyczące sposobu zorganizowania zamierzonej prywatyzacji aukcji rybnej w Ostendzie.

- (9) Komisja otrzymała uwagi od następujących zainteresowanych stron trzecich: EAFPA (Europejskie Stowarzyszenie Portów Rybackich i Aukcji Rybnych), NOVA (Nationaal Overleg Visafslagen), Flandryjski Zakład Naprawczy Statków, Zeebrugse Vis Promotie vzw (ZVP), Targ Rybny w Grimsby, Zeebrugse Visveiling (ZV), Europejskie Centrum Rybackie (EFC) oraz Gardec (przedsiębiorstwo naprawcze statków).

⁽⁵⁾ Zob. przypis 4.

- (10) W piśmie z dnia 4 listopada 2008 r. Komisja przekazała te uwagi władzom belgijskim, które miały możliwość odniesienia się do nich. Belgia nie nadesłała żadnych spostrzeżeń dotyczących uwag stron trzecich.
- (11) W dniu 8 września 2009 r. pismem o numerze C(2009) 6907 Komisja wydała zgodnie z art. 10 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 nakaz udzielenia informacji, w którym zażądała pełnej odpowiedzi na pytania zadane w pismach z dnia 13 marca 2006 r., dnia 26 czerwca 2006 r. i dnia 11 lipca 2007 r. oraz w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego.
- (12) W piśmie z dnia 7 października 2009 r. władze belgijskie zwróciły się z prośbą o przedłużenie do dnia 9 listopada 2009 r. terminu na udzielenie informacji. W dniu 9 października 2009 r. udzielono wnioskowanego przedłużenia. W swoim piśmie władze belgijskie zwróciły się także z prośbą do Komisji o przekazanie im uwag przedstawionych przez strony trzecie. Udzielając przedłużenia terminu, Komisja ponownie przekazała uwagi stron trzecich oraz kopię pisma z dnia 4 listopada 2008 r.
- (13) Pismem z dnia 22 października 2009 r. władze belgijskie poinformowały Komisję, że nigdy nie otrzymały pisma Komisji z dnia 4 listopada 2008 r. Z tego względu wniosowały o przedłużenie o kolejny miesiąc, by przedstawić swoje uwagi do uwag przedstawionych przez strony trzecie.
- (14) W piśmie z dnia 5 listopada 2009 r. Komisja udzieliła władzom belgijskim przedłużenia terminu do dnia 27 listopada 2009 r., aby dać im możliwość odniesienia się do uwag przedstawionych przez strony trzecie.
- (15) Władze belgijskie przekazały odpowiedzi w związku z nakazem udzielenia informacji, a także dodatkowe informacje dotyczące prywatyzacji aukcji rybnej.
- (16) Pismem z dnia 30 listopada 2009 r. Belgia nadesłała swoje uwagi do uwag przedstawionych przez strony trzecie.
- (17) W 2001 r. Miasto stanęło przed wyborem zamknięcia aukcji rybnej albo jej restrukturyzacji. W dniu 23 listopada 2001 r. Miasto podjęło decyzję o przekształceniu aukcji rybnej w Ostendzie w autonomiczne przedsiębiorstwo komunalne prawa belgijskiego z Miastem jako jedynym udziałowcem.
- (18) Decyzja o restrukturyzacji aukcji oparta była na planie finansowym przedstawiającym jedną hipotezę (uznaną za optymistyczną) oraz na dwustronicowym planie biznesowym, sporządzonym przez HAMA Consult NV. Dokumenty te wskazują, że aukcja rybna może zacząć przynosić zyski w ciągu dziewięciu lat, pod warunkiem że zostanie przekształcona w oddzielny podmiot prawny o kapitale początkowym 250 mln BEF (około 6,2 mln EUR), wpłaconym całkowicie w ciągu pięciu lat. Oddzielna spółka otrzymała nazwę „Autonoom Gemeentebedrijf Vismijn Oostende” (zwana dalej „AGVO”). AGVO przejęła obciążenia finansowe związane ze spłatą różnych kredytów bankowych związanych z dawną aukcją rybna w Ostendzie.

2.1. STRUKTURA PRZEDSIĘBIORSTWA

2.1.1. AGVO

2. RESTRUKTURYZACJA AUKCJI RYBNEJ W OSTENDZIE W 2001 R.

- (17) Aukcja rybna w Ostendzie, pierwotnie będąca własnością państwa, miała bardzo rozdrobnioną strukturę i, według władz Belgii, była przez lata źle zarządzana. Aukcja osiągała słabe wyniki. Od 1991 r. do 2001 r. jej udział w obrocie rybami dostarczonymi do belgijskich portów spadł z ok. 37 % do 20 %⁽⁶⁾. Od 1997 r. do 2001 r. jej
- (20) Jak wspomniano w motywie 18, w celu zrestrukturyzowania aukcji rybnej Miasto utworzyło w dniu 23 listopada 2001 r.⁽⁸⁾ autonomiczne przedsiębiorstwo komunalne AGVO. To autonomiczne przedsiębiorstwo komunalne jest oddzielnym podmiotem prawnym utworzonym na mocy art. 261 nowej ustawy o samorządzie miejskim mającej na celu organizację instytucji i usług niebędących ogólnymi służbami miejskimi i skupionej na instytucjach i usługach o charakterze handlowym i przemysłowym, zarządzanych zgodnie z zasadami obowiązującymi w handlu i przemyśle.
- (21) Jeśli chodzi o strukturę udziałów i organy zarządcze, miasto tworzące przedsiębiorstwo musi zgodnie z prawem być jego udziałowcem większościowym. Miasto faktycznie jest w posiadaniu 100 % udziałów AGVO, a zatem – zgodnie ze statutem AGVO – mianuje wszystkich członków zarządu. Większość członków zarządu musi być członkami Rady Miejskiej.

⁽⁶⁾ De Belgische Zeevisserij – Anvoer en Besomming 2007, Vlaamse overheid, Departement Landbouw en Visserij (http://www2.vlaanderen.be/landbouw/downloads/vis/aanvoer_besomming_2007.pdf s. 12).

⁽⁷⁾ Vlaamse overheid, Departement Landbouw en Visserij, Jaaroverzicht Zeevisserij 1998, 1999, 2000 en 2001 (<http://lv.vlaanderen.be/nlapps/docs/default.asp?fid=122>).

⁽⁸⁾ AGVO została utworzona przez Miasto w dniu 23 listopada 2001 r. Decyzja Miasta została zatwierdzona w dniu 14 marca 2002 r. przez Ministra Spraw Wewnętrznych Regionu Flamandzkiego.

- (22) AGVO jest obecnie wyłącznym właścicielem dwóch spółek zależnych: NV Exploïtatie Vismijn Oostende (zwanej dalej „EVO”) oraz NV Pakhuizen (zwanej dalej „PAKHUIZEN”).

2.1.2. EVO

- (23) EVO została utworzona w dniu 8 sierpnia 2002 r. dla prowadzenia aukcji i związanej z nią działalności. Na rzecz EVO przekazano kapitał założycielski w kwocie 371 840 EUR. Majątek spółki, w postaci 15 000 równych udziałów bez określonej wartości nominalnej, rozdzielono, przyznając 14 999 udziałów AGVO, a 1 udział członkowi Rady Miasta nazwiskiem Miroir.
- (24) EVO zarządzana jest przez zarząd. Członkowie zarządu mianowani są przez udziałowców na sześć lat z możliwością odnowienia kadencji. Biorąc pod uwagę proporcje udziałów, EVO jest w pełni kontrolowana przez AGVO.

2.1.3. PAKHUIZEN

- (25) PAKHUIZEN została utworzona w 1988 r. przez właścicieli statków w celu zarządzania mieniem ruchomym i nieruchomościami. W 2005 r. AGVO przejęło PAKHUIZEN, wykupując wszystkie jej udziały za kwotę 350 000 EUR.
- (26) PAKHUIZEN zarządzana jest przez zarząd. Członkowie zarządu mianowani są przez udziałowców na sześć lat z możliwością odnowienia kadencji. Od 2005 r. PAKHUIZEN jest własnością AGVO, która sprawuje nad nią kontrolę.

2.2. ZADANIA

2.2.1. AGVO

- (27) W myśl statutu zadania powierzone AGVO kwalifikowane są przez władze belgijskie jako zadania w interesie publicznym i zadania o charakterze handlowym. AGVO realizuje „zadania publiczne” samodzielnie, a „zadania handlowe” wykonują będące jej własnością spółki zależne EVO oraz od 2005 r. PAKHUIZEN.
- (28) Co się tyczy „zadań publicznych”, władze belgijskie oświadczyły, że AGVO powierzono zarządzanie portem rybackim w Ostendzie (co obejmuje zarządzanie publicznymi i prywatnymi terenami usytuowanymi w granicach portu rybackiego i ich utrzymanie). Ponadto powierzone zadania obejmują kontrolę wyładowywanych ryb przeznaczonych do spożycia, ustalanie stawek podatkowych od cen aukcyjnych przy jednoczesnym sprawdzaniu, czy wyładowany połów objęty jest obowiązkiem płacenia podatku VAT, operowanie śluzami znajdującymi się między kanałem a dokiem rybackim (z których korzysta-

tają nie tylko kutry rybackie), funkcje związane z kształtowaniem wizerunku w imieniu władz lokalnych, a także renowacja i udostępnianie budynków instytucjom publicznym i quasi-publicznym, takim jak Region Flamandzki i prowincja Flandria Zachodnia oraz inne.

2.2.2. EVO

- (29) EVO zarządza aukcją rybną w Ostendzie. Związana z tym działalność obejmuje głównie organizację i prowadzenie aukcji rybnej, wynajem składów i pozostałe działania pomocnicze. Zarządzając aukcją, EVO pobiera opłatę aukcyjną w wysokości 6 % ceny. Kupujący na aukcji obłożeni są prowizją kupującego w wysokości od 1 % do 3 % i ponoszą opłatę za wynajem skrzynek na ryby. Wielkość opłat za wynajem skrzynek nie jest znana.
- (30) Ponadto EVO udziela kredytów właścicielom statków będących klientami aukcji. Niektóre z niedawno udzielonych kredytów oprocentowano według stopy procentowej oferowanej w operacjach międzybankowych w euro (EURIBOR), powiększonej o 2 %. Nie wydaje się jednak, by wszystkich kredytów udzielono na takich warunkach. W zamian za kredyt właściciele statków zobowiązani są do sprzedawania swoich połów na aukcji w Ostendzie.
- (31) Ponadto EVO udostępnia właścicielom statków określone udogodnienia, takie jak transport w warunkach chłodniczych, po pokryciu części lub całości kosztów.

2.2.3. PAKHUIZEN

- (32) Działalność PAKHUIZEN obejmuje głównie przekształcanie, renowację i wykończenie, budowę i odbudowę, rozbiórkę i eksploatację nieruchomości, a także zarządzanie nimi i ich wynajem.

2.3. ŚRODKI POMOCOWE OBJĘTE POSTĘPOWANIEM

2.3.1. KAPITAŁ ZAŁOŻYCIELSKI I PODWYŻSZENIE KAPITAŁU

- (33) W chwili jej utworzenia, czyli w dniu 23 listopada 2001 r., Miasto przekazało AGVO kapitał początkowy w wysokości 250 mln BEF (6 179 338,12 EUR) do wpłacenia w równych ratach rocznych przez okres pięciu lat. Od 2002 r. wpłacono sześć rat kapitału założycielskiego do całkowitej kwoty 3 596 665,62 EUR: w dniu 28 czerwca 2002 r. wpłacono 619 734 EUR, w dniu 26 czerwca 2003 r.: 570 155 EUR, w dniu 25 czerwca 2004 r.: 570 155 EUR, a w dniu 26 czerwca 2005 r. 570 155 EUR. W uwagach przekazanych po wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego Belgia wskazała, że w 2006 i 2007 r. zostały zapłacone dwie dodatkowe raty w wysokości 619 734 EUR każda. Według wiedzy Komisji AGVO nie upomniało się do tej pory o pozostałą część kapitału początkowego w wysokości 2 582 672,5 EUR.

(34) Władze belgijskie oświadczyły, że AGVO wykorzystwała częściowo kapitał początkowy do „celów publicznych” oraz na spłatę kapitału i odsetek od zaciągniętych kredytów bankowych. Skorzystała z niego także, by kupić udziały Pakhuizen. Wreszcie, wykorzystwała go, aby wpłacić kapitał założycielski EVO i udzielić jej pożyczek, które zostały następnie (dnia 31 grudnia 2004 r., 31 grudnia 2005 r. oraz 21 grudnia 2007 r.) przekształcone w kapitał w drodze umorzenia długów.

(35) W chwili jej utworzenia, czyli w dniu 8 sierpnia 2002 r., EVO otrzymała kapitał założycielski w kwocie 371 840,29 EUR. Następnie AGVO podwyższyła kapitał EVO przez umorzenie długów. W dniu 31 grudnia 2004 r. kapitał został podwyższony o 1 387 044 EUR, w dniu 31 grudnia 2005 r. o kwotę 710 000,75 EUR, a w dniu 21 grudnia 2007 r. o kolejne 1 500 114,96 EUR. Ogółem AGVO przekazała EVO kapitał w wysokości 3 969 000 EUR.

(36) Mimo że władze belgijskie informowały Komisję, że kapitał założycielski EVO został podwyższony i że na dzień 31 grudnia 2006 r. wynosił on 2 468 885 EUR, nie poinformowały Komisji o szczególnej formie podwyższenia kapitału. Po uwagach otrzymanych od stron trzecich Komisja zwróciła uwagę na podwyższenie kapitału z dnia 21 grudnia 2007 r. i na fakt, że podwyższenia nastąpiły przez umorzenie długów. Belgia ze swojej strony nie przedstawiła żadnych uwag do komentarzy stron trzecich.

2.3.2. GWARANCJE KREDYTÓW

(37) Poza kapitałem założycielskim Miasto wspomogło zarówno AGVO, jak i EVO, udzielając bezpłatnych gwarancji dla zaciąganych przez nie prywatnych kredytów.

(38) W przypadku AGVO gwarancje dotyczyły trzech pożyczek udzielonych w dniu 26 marca (609 379,40 EUR) i 23 kwietnia 2004 r. (2 117 500 EUR) oraz 22 kwietnia 2005 r. (550 000 EUR), na całkowitą kwotę 3 276 879 EUR (132 199 987 BEF).

(39) W przypadku EVO gwarancji kredytowych udzielono w dniu 28 czerwca i 27 września 2002 r. Jednak według informacji przedstawionych przez władze belgijskie powyższe kredyty nie zostały ostatecznie zaciągnięte. W dniu 23 kwietnia 2004 r. i 22 kwietnia 2005 r. Miasto ponownie udzieliło bezpłatnych gwarancji kredytowych na rzecz EVO, co umożliwiło temu przedsiębiorstwu zaciągnięcie kredytów na kwotę 145 505 820 BEF (3 606 995 EUR). Władze belgijskie poinformowały

także, bez wskazania daty, że Miasto udzieliło także gwarancji dla dodatkowego kredytu w kwocie 78 000 EUR. Biorąc pod uwagę, że informacja na ten temat zawarta była w uwagach władz belgijskich z dnia 4 września 2008 r., a poprzednie uwagi przesłano w dniu 23 listopada 2007 r., Komisja przypuszcza, że dodatkowej gwarancji udzielono w tym okresie.

(40) AGVO udzieliło także bezpłatnych gwarancji dla dwóch kredytów zaciągniętych przez EVO na łączną kwotę 600 tys. EUR. Nie podano informacji dotyczącej daty decyzji o udzieleniu bezpłatnej gwarancji. Niemniej biorąc pod uwagę, że EVO została utworzona w dniu 22 sierpnia 2002 r., a dokument przedłożony przez władze belgijskie, w którym mowa o tych dwóch kredytach, przedstawiał sytuację na dzień 3 sierpnia 2006 r., Komisja przypuszcza, że gwarancji udzielono w tym okresie.

2.3.3. GRUNTY I BUDYNKI

(41) Artykuł 30 statutu spółki AGVO z dnia 23 listopada 2001 r. przyznaje AGVO wyłączne prawo do bezpłatnego użytkowania gruntu i budynków portu rybackiego w Ostendzie ⁽⁹⁾.

(42) Artykuł 30 statutu stwierdza także, że Miasto może na późniejszym etapie przekazać AGVO tytuł własności (lub inne prawa) do przedmiotowego gruntu i budynku.

(43) Przekazanie istotnie nastąpiło w dniu 26 marca 2004 r., kiedy to Miasto wniosło wkład do AGVO, przekazując spółce własność nieruchomości złożonej z kilku budynków o powierzchni 57 500 m², położonej w porcie rybackim w Ostendzie. Wkładu dokonano według wartości inwentarzowej ujętej w księgach rachunkowych miasta, wynoszącej 14 891 524 EUR. Przekazanie własności dotyczyło jedynie budynków (aukcji rybnej, biur i składów), a nie gruntu, na którym te budynki stoją. Same grunty użytkowane są przez Miasto na podstawie bezterminowego zezwolenia udzielonego przez Region Flamandzki, właściciela przedmiotowej działki. AGVO nadal posiadało wyłączne prawo użytkowania tych gruntów na podstawie art. 30 swojego statutu.

⁽⁹⁾ „De Stad Oostende kan aan het AG Vismijn Oostende de volle eigendom, respectievelijk de bestaande zakelijke rechten en beheersrechten overdragen van de goederen die zich bevinden binnen of behoren bij het in artikel 3.1 omschreven Visserhavengebied of die nodig en/of nuttig zijn voor de realisatie van de doelstellingen van het AG Vismijn Oostende [...]. In afwachting van de overdracht van de onroerende goederen krijgt het AG Vismijn Oostende het uitsluitend recht deze goederen zonder vergoeding te gebruiken.”

- (44) Przekazanie własności nieruchomości z dnia 26 marca 2004 r. obejmowało budynki o powierzchni 14 754 m² objęte długoterminową umową najmu zawartą między Miastem a PAKHUIZEN jeszcze w 1989 r. na okres 45 lat. Zgodnie z umową za użytkowanie budynków PAKHUIZEN wnosi symboliczną opłatę w wysokości 1 000 BEF (25 EUR) rocznie. W zamian za świadczenie umowa nakłada na PAKHUIZEN obowiązek odnawiania na własny koszt i bez prawa do rekompensaty składów wyszczególnionych w długoterminowej umowie najmu, tak by spełniały w przyszłości wymogi prawa. Po 27 latach najmu (od 2016 r.) Miastu przysługiwało będzie z kolei roczne świadczenie w wysokości 50 % rocznego zysku netto spółki PAKHUIZEN. Władze belgijskie nadmieniły, że PAKHUIZEN nie wywiązała się ze swoich obowiązków i że wbrew postanowieniom umownym wymienione składki nie były odnawiane – przynajmniej przed 2005 r. Władze belgijskie wskazały jednak, że po tym, jak AGVO wykupiła udziały PAKHUIZEN, na prace renowacyjne i konserwatorskie wydano w 2005 r. kwotę 257 872 EUR, a w 2006 r. 68 816 EUR. Dokładny koszt prac wykonanych w 2007 r. nie jest znany.
- 2 400 m² użytkowanych jako park kontenerów do działalności rybackiej,
- 13 402 m² doków.
- (47) EVO nie płaci czynszu za użytkowanie nieruchomości. Władze belgijskie stwierdziły, że zamiast tego EVO pokrywa koszty konserwacji i renowacji. PAKHUIZEN w dalszym ciągu płaci 25 EUR rocznie.
- (48) Władze belgijskie wskazały, że od dnia 31 grudnia 2002 r. do dnia 31 grudnia 2007 r. EVO i PAKHUIZEN zapłaciły odpowiednio 182 377,31 EUR oraz 381 835,16 EUR za renowację i prace nad infrastrukturą, a także pokryły koszty konserwacji w wysokości 193 255,70 i 133 895,35 EUR.
- #### 2.4. STRATEGIA HANDLOWA
- (45) Od dnia 26 marca 2004 r., dnia, w którym Miasto przekazało AGVO własność budynku, w długoterminowej umowie najmu zawartej z PAKHUIZEN to AGVO, a nie Miasto, występuje jako stroną umowy. W wyniku przekazania własności AGVO stało się uprawnione do poboru 25 EUR rocznie, a także do otrzymywania po 27 latach najmu świadczenia w wysokości 50 % rocznego zysku netto PAKHUIZEN.
- (46) Władze belgijskie wskazały, że powierzchnia 57 500 m² oddanych tym sposobem do dyspozycji AGVO obejmuje:
- 13 600 m² budynku, pomieszczeń roboczych/hangaru i budynku administracyjnego, użytkowanych przez spółkę zależną EVO,
 - nieruchomość o powierzchni 14 754 m² wynajmowaną PAKHUIZEN, z tego 955 m² użytkowanych na potrzeby działalności portowej,
 - 2 700 m² powierzchni magazynowej wynajmowanej instytucjom (quasi-) publicznym,
 - 8 156 m² użytkowanych w charakterze dróg publicznych,
 - 2 488 m² użytkowanych jako ogólnodostępny parking,
- (49) W latach, które nastąpiły po restrukturyzacji, zarówno AGVO, jak i EVO odnotowały straty, które wciąż się zwiększały mimo nieznaczного zysku AGVO w latach 2003–2004. Do końca 2006 r. łączne straty AGVO wyniosły prawie 3 mln EUR, a krótko- i długoterminowe zadłużenie wyniosło ponad 4 mln EUR. Z kolei EVO na koniec 2006 r. przeniosła na kolejny rok straty w wysokości ponad 3 400 000 EUR, krótko- i długoterminowe zadłużenie wynoszące ponad 5 800 000 EUR oraz ujemny kapitał w wysokości prawie 1 mln EUR.
- (50) Mimo tych skumulowanych strat AGVO i EVO angażowały się w spekulacje i rozszerzały zakres działalności. Na przykład w 2006 r. AGVO objęła 51 % udziałów w spółce pod nazwą HAF Holding BO, mającej siedzibę w Islandii, natomiast EVO w 2006 r. zaangażowała się w projekt związany z krabem królewskim⁽¹⁰⁾ (przedsiębiorstwo Polardrift z siedzibą w Norwegii). EVO zaangażowana była także w islandzki HAF Holding. Następnie EVO zawarła w 2005 r. umowę z agentem sprzedaży, na podstawie której jej agent został upoważniony do zakupu wysokiej jakości ryb na aukcjach islandzkich, które następnie miały być odsprzedawane na aukcji rybnej w Ostendzie.
- (51) Strategia handlowa EVO polegająca na tym, że przedsiębiorstwo EVO proponuje, między innymi, poniesienie całości lub części kosztów transportu do Ostendy ryb wyładowywanych w zagranicznych portach i na oferowaniu kredytów właścicielom statków na korzystnych warunkach, jeśli będą sprzedawać swoje połowy na aukcji w Ostendzie, została opisana przez różne zainteresowane strony jako czyn nieuczciwej konkurencji.

⁽¹⁰⁾ Projekt połowów/zakupów kraba królewskiego w Norwegii w celu (prób) sprzedaży na rynku azjatyckim.

- (52) Opisane wyżej projekty, a także strategia komercyjna opisana przez strony trzecie zdają się wskazywać, że EVO rozpoczęła starania na rzecz zwiększenia swojego udziału w rynku i obrotów za wszelką cenę. W każdym razie sprawozdania finansowe spółek AGVO i EVO wskazują, że EVO mogła utrzymać swoją obecność na rynku mimo złej sytuacji finansowej tylko dzięki wsparciu Miasta⁽¹¹⁾.

3. POWODY WSZCZĘCIA FORMALNEGO POSTĘPOWANIA WYJAŚNIAJĄCEGO

3.1. KORZYŚCI PRYZNANE AGVO

- (53) AGVO przyznano kapitał założycielski w wysokości 250 mln BEF (6 179 338 EUR). Biorąc pod uwagę duże straty w przeszłości oraz krótki i niekompletny plan operacyjny, Komisja zdecydowała o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, argumentując, że prywatny inwestor nie zainwestowałby takiej sumy w aukcję rybną i w związku z tym kapitał początkowy należy uznać za pomoc państwa. Komisja wyraziła wątpliwości dotyczące jego zgodności z rynkiem wewnętrznym z uwagi na to, że warunki określone w mających zastosowanie wytycznych dotyczących pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację zagrożonych przedsiębiorstw nie były spełnione w chwili, gdy przyznano pomoc⁽¹²⁾ („wytyczne w sprawie wspomagania i restrukturyzacji z 1999 r.”).
- (54) Miasto przekazało również AGVO swoje budynki, nie pobierając żadnej opłaty ani nie nakładając na AGVO zobowiązań o podobnej wartości. Komisja uważa, że prywatny inwestor zażądałby rozsądnej ceny za takie wsparcie oraz że przekazanie budynków należy uznać za pomoc państwa. Pomoc ta zdawała się zmniejszać koszty produkcji AGVO i stanowić pomoc operacyjną. Komisja nie mogła znaleźć żadnych przepisów w art. 107 TFUE ani w wytycznych do celów analizy pomocy państwa dla rybołówstwa i akwakultury⁽¹³⁾ (dalej zwanych „wytycznymi w sprawie rybołówstwa”), które pozwoliłyby Komisji zezwolić na pomoc.
- (55) Miasto udzieliło również gwarancji dla kredytów zaciągniętych przez AGVO. Podczas gdy prywatny przedsiębiorca zażądałby opłaty za gwarancję, Miasto udzieliło

jej bezpłatnie. Dlatego też Komisja doszła do wniosku, że powyższe gwarancje należy uznać za pomoc państwa. Wydaje się, że pomoc ta zmniejszyła koszty produkcji AGVO i stanowiła pomoc operacyjną. Komisja nie mogła znaleźć żadnych przepisów w art. 107 TFUE ani w wytycznych w sprawie rybołówstwa, które pozwoliłyby jej uznać tę pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym.

- (56) Wreszcie, Miasto przyznało AGVO prawo do ustalania i poboru miejskich podatków oraz do wykorzystywania wpływów z ich tytułu; korzyść taka zwykle nie jest udziałem prywatnego przedsiębiorstwa. Zdaniem Komisji przesłanki wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie *Altmark*⁽¹⁴⁾ nie zostały spełnione, a korzyści płynące z prawa do nakładania i poboru miejskich podatków należy uznać za pomoc państwa. Z uwagi na brak jakichkolwiek informacji dotyczących nakładania rzeczonych podatków Komisja doszła początkowo do wniosku, że powinny one zostać poddane analizie jako pomoc operacyjna oraz że żadne zapisy art. 107 TFUE ani wytycznych w sprawie rybołówstwa nie pozwalają uznać tej pomocy za zgodną z rynkiem wewnętrznym.

3.2. KORZYŚCI PRYZNANE EVO

- (57) Miasto i AGVO udzieliły gwarancji dla kredytów zaciągniętych przez EVO. Podczas gdy prywatny przedsiębiorca zażądałby opłaty za gwarancję, Miasto i AGVO udzieliły ich bezpłatnie, dlatego też Komisja doszła do wniosku, że należy je uznać za pomoc państwa. Pomoc ta zdawała się zmniejszać koszty produkcji EVO i stanowić pomoc operacyjną. Komisja nie mogła znaleźć żadnych przepisów w art. 107 TFUE ani w wytycznych w sprawie rybołówstwa, z którymi pomoc ta byłaby zgodna, i w związku z tym wyraziła wątpliwości dotyczące możliwości uznania tych środków za zgodne z rynkiem wewnętrznym.
- (58) AGVO zezwoliła EVO na bezpłatne korzystanie z budynków będących własnością AGVO o całkowitej powierzchni 13 600 m². Komisja uznała, że prywatny inwestor zażądałby rozsądnej ceny za takie wsparcie oraz że możliwość bezpłatnego korzystania z budynków należy uznać za pomoc państwa. Pomoc ta zdawała się zmniejszać koszty produkcji EVO i stanowić pomoc operacyjną. Komisja nie mogła znaleźć żadnych przepisów w art. 107 TFUE ani w wytycznych w sprawie rybołówstwa, z którymi pomoc ta byłaby zgodna i w związku z tym wyraziła wątpliwości dotyczące możliwości uznania tych środków za zgodne z rynkiem wewnętrznym.

⁽¹¹⁾ Jaarrekening AGVO 2005, s. 26 (verslag van de Raad van Bestuur aan de aandeelhouders over de waardering van de aandelen in EVO): „Tenslotte is het niet onbelangrijk dat in deze fase de engagementen van de Stad Oostende een wezenlijke buffer vormen om op verantwoorde wijze een waardering in going concern toe te passen zodat de waardering zoals beschreven in art. 66§2 mag aangehouden worden en niet naar een waardering in discontinuïteit moet overgegaan worden”.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 288 z 9.10.1999, s. 2.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 19 z 20.1.2001, s. 7; Dz.U. C 229 z 14.9.2004, s. 5; Dz.U. C 84 z 3.4.2008, s. 10.

⁽¹⁴⁾ Wyrok w sprawie C-280/00, *Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg przeciwko Nahverkehrsgesellschaft Altmark*, Rec. 2003, s. I-7747.

3.3. KORZYŚCI PRYZNANE PAKHUIZEN

- (59) W następstwie warunków długoterminowej umowy najmu między Miastem a PAKHUIZEN, ta ostatnia odniosła korzyść w postaci rocznego obniżenia kosztów operacyjnych. Komisja doszła do wniosku, że korzyść ta stanowiła pomoc państwa i nie wchodziła w zakres żadnego ze środków wymienionych w wytycznych w sprawie rybołówstwa ani w zakres celów innych horyzontalnych lub konkretnych wytycznych, które mogłyby być zastosowane do tego rodzaju przedsięwzięcia. Zarówno w zakresie stosownych wytycznych w sprawie rybołówstwa, jak i w zakresie zasad horyzontalnych w sprawie pomocy państwa, ten rodzaj pomocy byłby uznany za pomoc operacyjną, która jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym. Komisja wyraziła zatem wątpliwości dotyczące możliwości uznania tych środków za zgodne z rynkiem wewnętrznym.

3.4. KORZYŚCI PRYZNANE PRZEDSIĘBIORSTWOM RYBACKIM

- (60) Komisja zauważyła następnie, że przedsiębiorstwom rybackim korzystającym z aukcji rybnej w Ostendzie spółka EVO przyznała korzyści przez zapewnienie usług po niższych stawkach niż te, których zażądałby normalny prywatny przedsiębiorca, oraz przez wynajęcie budynków przez PAKHUIZEN po niższych stawkach niż te, których zażądałby normalny prywatny przedsiębiorca.
- (61) Komisja uznała te korzyści za pomoc państwa i nie mogła znaleźć żadnych przepisów w art. 107 TFUE ani w wytycznych w sprawie rybołówstwa, z którymi pomoc taka byłaby zgodna, w związku z czym wyraziła wątpliwości dotyczące możliwości uznania tych środków za zgodne z rynkiem wewnętrznym.

3.5. WNIOSKI

- (62) Wobec powyższego oraz z uwzględnieniem posiadanych informacji Komisja uznała, że wszystkie środki wymienione w sekcji 3 należy uznać za pomoc państwa oraz wyraziła wątpliwości co do zgodności tej pomocy z rynkiem wewnętrznym.

4. UWAGI PRZEKAZANE PRZEZ ZAINTERESOWANE STRONY TRZECIE

- (63) Wszystkie zainteresowane strony trzecie, które przekazały uwagi na temat decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, zgodziły się z argumentami przedstawionymi przez Komisję w niniejszej decyzji. Ponadto wskazały na straty, jakie poniosły w wyniku niezgodnej z prawem pomocy udzielonej AGVO, EVO i PAKHUIZEN (strata klientów i przychodów) i wezwały Komisję do podjęcia działań zakazujących takiej pomocy oraz do wniesienia o zwrot środków.

4.1. EAFPA

- (64) EAFPA podkreśla, że przedmiotowe środki pomocy zakłócają rynek, i zachęca Komisję do zakazania takiej pomocy i wniesienia o zwrot środków.

4.2. NOVA

- (65) Jako strona zgłaszająca skargę NOVA popiera decyzję Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego. Uważa za ważne zapewnienie przejrzystości na rynku aukcyjnym oraz zagwarantowanie wszystkim równych szans. Zachęca również Komisję do podjęcia odpowiednich działań w celu odzyskania pomocy uznanej za niezgodną.

4.3. FLANDRYJSKI ZAKŁAD NAPRAWCZY STATKÓW

- (66) Flandryjski Zakład Naprawczy Statków wyjaśnia, że pomoc ze strony państwa sprawiła, że spedytorzy przenieśli się do Ostendy. Według Flandryjskiego Zakładu Naprawczego Statków doprowadziło to do utraty przychodów, ponieważ spedytorzy, którzy przenieśli się do Ostendy, nie reperowali swoich statków w Zeebrugge. Flandryjski Zakład Naprawczy Statków domaga się negatywnej decyzji z żądaniem zwrotu pomocy oraz podjęcia środków tymczasowych.

4.4. ZVP

- (67) ZVP, stowarzyszenie kupców i przetwórców rybnych na wschodnim wybrzeżu Belgii, stwierdza, że niezgodna z prawem pomoc państwa, wraz z innymi korzyściami, pozwoliła aukcji rybnej w Ostendzie sztucznie przyciągnąć statki z zagranicy i z Zeebrugge. Ponadto w licznych wywiadach i informacjach dla mediów udzielanych przez lokalnych polityków i członków zarządu EVO (szczególnie wskazujących na fakt, że w Belgii jest miejsce tylko na jedną aukcję rybną, tę w Ostendzie) wyrażano wątpliwości dotyczące przyszłości aukcji rybnej w Zeebrugge i otaczającej ją strefy biznesu. Spowodowało to straty w przychodach oraz zmniejszenie, zawieszenie lub cofnięcie inwestycji i działań marketingowych.

- (68) ZVP wspomina także o tym, że próbowało zwrócić uwagę lokalnych władz na ten problem, jednak bezskutecznie.

- (69) Wreszcie, ZVP wskazuje, że EVO – z pomocą podstawionej osoby i dzięki funduszom publicznym – założyła firmę filetującą pod nazwą Fabryka Filetująca w Ostendzie, która również stosuje nieuczciwą konkurencję.

4.5. TARG RYBNY W GRIMSBY

- (70) Targ Rybny w Grimsby, brytyjska aukcja rybna, wskazuje, że na przełomie lat 2005 i 2006 EVO zaczęła kupować ryby bezpośrednio od islandzkich rybaków po ustalonych (wysokich) cenach i wystawiała je na aukcji w Ostendzie, często po zaniżonych cenach, z czego wnioskuje, że straty były pokrywane z pieniędzy publicznych. Targ Rybny w Grimsby zaleca przeprowadzenie audytu kont finansowych EVO w celu zbadania metod finansowania dostaw islandzkich ryb i strat poniesionych przez EVO z powodu metod sprzedaży.

4.6. ZV I EFC

- (71) ZV i EFC zwracają uwagę Komisji na możliwe inne nieuczciwe praktyki i środki pomocy państwa, mianowicie bezpłatne korzystanie przez AGVO/EVO z personelu miejskiego i gwarancje cenowe udzielone przez EVO, oparte na cenie aukcji w Zeebrugge Visveiling.
- (72) Następnie wyjaśniają, dlaczego w ich opinii konkurencja została zakłócona, co miało wpływ na handel między państwami członkowskimi.
- (73) Zwracają również uwagę Komisji na dodatkowe zastrzyki kapitałowe dla AGVO i EVO (przez umorzenie długów).
- (74) Wreszcie zauważają, że władze belgijskie nie zawiesiły udzielania pomocy.

4.7. GARDEC

- (75) Gardec jest przedsiębiorstwem naprawczym statków mieszczącym się w Zeebrugge. Wspiera ono decyzję Komisji. Ponadto dodaje, że odniosło straty w wyniku nieuczciwych praktyk handlowych w Ostendzie (zmniejszenie obrotu) i zauważa, że kredyty przyznane firmom w trudnej sytuacji umożliwiły im przetrwanie w Ostendzie, podczas gdy ich długi pozostały niespłacone w Zeebrugge.

5. UWAGI BELGII DOTYCZĄCE WĄTPLIWOŚCI WYRAŻONYCH W DECYZJI O WSZCZĘCIU POSTĘPOWANIA

- (76) W uwagach z dnia 8 września 2008 r. po wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, władze belgijskie stanęły na stanowisku, że Komisja powinna ograniczyć dochodzenie do rynku aukcji rybnych. Ponieważ ani AGVO, ani PAKHUIZEN nie prowadzą działalności na tych rynkach, działania podjęte na ich korzyść są nieistotne z punktu widzenia prowadzonego postępowania. Uważają ogólnie, że Komisja nieprawidłowo okre-

śliła zakres dochodzenia i że istnieje ryzyko podwójnego naliczenia pomocy.

5.1. W KWESTII POMOCY DLA AGVO

- (77) Władze belgijskie utrzymują, że AGVO nie prowadzi działalności handlowej i w związku z tym nie może być mowy o zakłóceniu konkurencji. Pomoc przyznana AGVO nie może być zatem uznana za pomoc państwa. Dodają, że brać pod uwagę w dochodzeniu można co najwyżej fundusze przekazane EVO (np. część kapitału założycielskiego przekazana EVO przez AGVO). Utrzymują, że pozostałe środki zostały wykorzystane na działalność w interesie publicznym i nie mogły mieć żadnego wpływu na konkurencję na rynku aukcji rybnych.
- (78) Władze belgijskie zwracają uwagę, że pomimo że obiecany AGVO początkowy kapitał założycielski miał wynosić 6 197 338,12 EUR, AGVO do dnia dzisiejszego otrzymała tylko 3 569 667 EUR.
- (79) W kwestii prawa do nakładania podatków i opłat władze belgijskie uważają, że prawo do nakładania podatków jest powiązane z działalnością AGVO w interesie publicznym i nie może być uznane za pomoc państwa oraz że w żadnym wypadku AGVO nie posiada uprawnień do nakładania podatków za korzystanie ze służb i pochylni.
- (80) W kwestii budynków władze utrzymują, że nie ma znaczenia, czy budynki są własnością miasta czy innego podmiotu publicznego. Uważają przekazanie budynków AGVO za wewnętrzne przeniesienie własności. Władze belgijskie przypominają, że AGVO nie prowadzi działalności handlowej i w związku z tym przekazanie budynków nie może być uznane za pomoc państwa. Dodają, że przekazanie budynków jest powiązane z obowiązkiem prowadzenia napraw i utrzymania ich w dobrym stanie, tak więc AGVO nie odniosło korzyści w wyniku przekazania.
- (81) Uważają również, że bezpłatne gwarancje nie stanowią pomocy państwa, ponieważ obejmowały kredyty zaciągnięte przez AGVO na prace naprawcze prowadzone w budynkach wynajętych organom publicznym. Przyznają jednak, że jeden z gwarantowanych kredytów (w wysokości 550 tys. EUR) został wykorzystany przez EVO.
- (82) Wreszcie władze belgijskie zauważają, że orzecznictwo w sprawie Altmark nie ma znaczenia, ponieważ działalność publiczna AGVO nie ma charakteru gospodarczego. Dodają, że nie ma ryzyka wzajemnego subsydiowania, ponieważ AGVO nie prowadzi działalności handlowej.

5.2. W KWESTII POMOCY DLA PAKHUIZEN

- (83) Władze belgijskie twierdzą, że miasto Ostenda ma ograniczone prawa do gruntów, zatem umowa dzierżawy wieczystej ma ograniczoną wartość handlową. Ponadto PAKHUIZEN ma obowiązek prowadzenia napraw i renowacji budynków, co jest przedstawione jako obowiązek nadzwyczajny, który w dużym stopniu rekompensuje symboliczny czynsz.
- (84) Władze belgijskie dodają, że PAKHUIZEN prowadzi działalność tylko na rynku zarządzania nieruchomościami wykorzystywanymi w sektorze rybołówstwa. Zdaniem władz belgijskich jej działalność w zasadzie nie może być uznana za komercyjną z uwagi na obowiązek renowacji oraz niską wartość budynków. Wreszcie, ponieważ budynki zarządzane przez PAKHUIZEN mogą być wynajęte tylko na działalność związaną z sektorem rybołówstwa, władze belgijskie argumentują, że PAKHUIZEN z nikim nie konkuruje.
- (85) Władze belgijskie zauważają ponadto, że AGVO kupiła od PAKHUIZEN udziały po cenie rynkowej oraz że PAKHUIZEN wynajmuje budynki po cenach rynkowych (biorąc pod uwagę, że nie były w dobrym stanie).

5.3. W KWESTII POMOCY DLA EVO

- (86) Władze belgijskie wskazują, że fakt, że budynki są do dyspozycji EVO bezpłatnie, jest rekompensowany przez fakt, że EVO musi pokrywać koszty renowacji, zwykle ponoszone przez właściciela budynków.
- (87) Ich zdaniem bezpłatne gwarancje udzielone na kredyty dla EVO muszą być zanalizowane z uwzględnieniem planu prywatyzacji i restrukturyzacji aukcji. Uważają, że w ramach restrukturyzacji aukcji rybnej Miasto działało jako prywatny inwestor, ponieważ rekapitalizacja aukcji rybnej była bardziej opłacalna z gospodarczego punktu widzenia niż zamknięcie aukcji, a przez jej prywatyzację Miasto zyskałoby możliwość odzyskania inwestycji poprzez czynsz pobierany od prywatnego właściciela aukcji. Podkreślają również, że już w roku 2002 istniały plany sprywatyzowania aukcji rybnej oraz że prywatyzacja była możliwa dopiero po jej restrukturyzacji.
- (88) W kwestii bezpłatnej gwarancji władze zauważyły, że kredyty zostały wykorzystane w celu uzupełnienia finansowania aukcji rybnej, która początkowo była finansowana przez zastrzyki kapitałowe (dla AGVO oraz dla EVO przez AGVO) z budżetu Miasta. Zdaniem władz belgijskich Miasto udzielając gwarancji, znacznie zmniejszyło koszty poniesione w ramach restrukturyzacji. Dodają, że bez gwarancji Miasta nie przyznano by

żadnego kredytu i wskazują, że jest normalną praktyką handlową, że przedsiębiorstwo dominujące udziela gwarancji na kredyty zaciągane przez jego własne przedsiębiorstwa zależne.

5.4. W KWESTII POMOCY DLA PRZEDSIĘBIORSTW RYBAC-KICH/WŁAŚCICIELI STATKÓW

- (89) Zdaniem władz belgijskich Komisja policzyła tę samą pomoc dwukrotnie i można mówić albo o pomocy dla EVO, albo o pomocy dla rybaków, ale nie o obydwu jednocześnie. Uważają, że jeśli przedmiotowe środki stanowią pomoc państwa, to jest to pomoc na poziomie EVO i PAKHUIZEN oraz że zakłóca konkurencję na tym poziomie, a nie na poziomie właścicieli statków i przedsiębiorstw rybackich. Dodają, że w żadnym wypadku EVO i PAKHUIZEN nie oferują swoich usług poniżej stawek rynkowych. Dokładniej mówiąc, wyjaśniają, że EVO oferuje usługi, które są dostępne także gdzie indziej. Uważają także, że EVO nie udostępnia żadnych magazynów, nie oferuje bezpłatnie energii elektrycznej ani nie zarządza portem i pochylniami okrętowymi. Wskazują, że cena wody jest ujęta w opłacie aukcyjnej, a EVO nie udziela żadnych kredytów właścicielom statków poniżej cen rynkowych. Wreszcie oświadczają, że w praktyce EVO nigdy nie egzekwowało artykułów umowy zobowiązujących właścicieli statków do sprzedawania swoich połowów na aukcji prowadzonej przez EVO.

6. ROZPOCZĘCIE PRYWATYZACJI PO WSZCZĘCIU POSTĘPOWANIA WYJAŚNIAJĄCEGO

- (90) Władze belgijskie poinformowały Komisję o podjęciu dnia 22 maja 2008 r. decyzji o prywatyzacji aukcji rybnej w Ostendzie oraz że Miasto rozpoczęło publiczną procedurę wyboru w celu przyciągnięcia partnera operacyjnego do eksploatacji EVO.
- (91) W swoich uwagach władze belgijskie wyjaśniają, że prywatyzacja nastąpi przez ustanowienie nowego podmiotu, który prowadzić będzie eksploatację aukcji rybnej. Budynki aukcji rybnej zostaną zwrócone Miastu, a nowy podmiot podpisze umowę najmu z Miastem. Nowy podmiot nie będzie zobowiązany do przejęcia pozostałych składników majątku aukcji rybnej (pracowników, skrzynek na ryby, umów, kredytów dla właścicieli statków itp.).
- (92) Ponieważ umowa o sprzedaż i wynajem będzie negocjowana po cenach rynkowych, żadna pomoc nie zostanie przekazana nowemu podmiotowi ani żadna pomoc nie może być odzyskana od nowego podmiotu.

- (93) Pismem z dnia 16 października 2009 r. władze belgijskie poinformowały Komisję o dalszym przebiegu procesu prywatyzacji.
- (94) Władze belgijskie wskazały, że w pierwszej kolejności akt własności budynków należących do AGVO został przekazany z powrotem bezpłatnie Miastu dnia 4 września 2009 r. wraz z prawami i zobowiązaniami dotyczącymi tych budynków (umowy najmu). Miasto przejęło także liczne kredyty od AGVO i PAKHUIZEN. Następnie akt własności nieruchomości został przekazany Regionowi Flamandzkiemu, który wypłacił Miastu rekompensatę w różnych formach: Region Flamandzki zapłacił 3,5 mln EUR Miastu, a Miasto uzyskało prawo pobierania do dnia 1 stycznia, a w niektórych przypadkach do dnia 30 czerwca 2010 r., czynszu płaconego przez organizacje publiczne lub quasi-publiczne wynajmujące budynki. Na koniec, Region Flamandzki przejął od Miasta różne długi i kredyty.
- (95) Władze belgijskie argumentują, że fakt przekazania z powrotem własności budynków Miastu rozwiązuje kwestię pomocy państwa.
- (96) Władze belgijskie wskazały następnie, że PAKHUIZEN zadecydowała o zakończeniu długoterminowej umowy najmu zawartej z Miastem w 1989 r. Władze belgijskie oczekują, że PAKHUIZEN zostanie wkrótce zlikwidowana, tak więc postępowanie w sprawie pomocy państwa stałoby się bezcelowe.
- (97) Jeśli chodzi o EVO, władze belgijskie wyjaśniły, że kandydat spełniający kryteria wyboru nie zaoferował warunków, które satysfakcjonowałyby Miasto. EVO będzie nadal istnieć, dopóki nie znajdzie się odpowiedni kandydat, który przejmie składniki majątku EVO.
- (98) Władze belgijskie wskazały na koniec, że AGVO będzie istnieć do czasu uregulowania zaległych długów i zobowiązań.
- (99) Władze belgijskie zwróciły się z prośbą do Komisji o odroczenie decyzji do czasu zakończenia prywatyzacji.
- 7. SPOSTRZEŻENIA BELGII DOTYCZĄCE UWAG ZGŁOSZONYCH PRZEZ STRONY TRZECIE**
- (100) W kwestii islandzkiej Belgia wskazuje, że EVO nigdy bezpośrednio nie nabywała ryb od islandzkich właścicieli statków lub rybaków, lecz tylko od islandzkich aukcji rybnych przez przedstawiciela handlowego.
- (101) Władze belgijskie dodają, że wkrótce okazało się, że odsprzedaż islandzkich ryb nie przynosi zysku. Po około roku, dnia 17 marca 2006 r., podjęto zatem decyzję o zakończeniu kupna i odsprzedaży. Władze belgijskie dostarczyły kopię przedmiotowej decyzji.
- (102) Władze belgijskie wyjaśniają, że kupowanie ryb po wyższych cenach na islandzkich aukcjach rybnych i odsprzedawanie ich w Ostendzie po niższych cenach nie było wynikiem żadnej strategii mającej na celu przyciągnięcie islandzkich ryb do Ostendy, ale wynikało z faktu, że ryby wyższej jakości, zakupione przez przedstawiciela handlowego w Islandii i przeznaczone dla EVO, nigdy do niej nie dotarły, zamiast tego zostały bezpośrednio zakupione przez prywatne przedsiębiorstwo filetujące, Luna Fish, podczas gdy islandzkie ryby gorszej jakości dotarły do EVO i nie mogły być sprzedane po wyższych cenach z uwagi na ich jakość. Władze belgijskie doszły do wniosku, że EVO było raczej ofiarą tych praktyk. Delegowany administrator AGVO/EVO oraz dyrektor handlowy zostali odwołani, gdy wykryto ten problem.
- (103) Jeśli chodzi o rzekome swobodne rozporządzanie urzędnikami państwowymi w ramach zadań administracyjnych, księgowych i konserwacyjnych, władze belgijskie utrzymują, że oświadczenia ZV oparte są jedynie na przypuszczeniach i że EVO posiada własny personel do powyższych zadań, oraz że niektórzy pracownicy EVO czasem wykonują zadania w interesie publicznym (utrzymanie drogi prowadzącej do aukcji rybnej).
- (104) Władze belgijskie nadmieniają także, że oświadczenie ZV dotyczące gwarantowania przez EVO minimalnej ceny w odniesieniu do ceny na aukcji rybnej w Zeebrugge nie jest poparte żadnym dowodem. Władze belgijskie dodają, że przedsiębiorstwa rybackie mogły wygłaszać takie twierdzenia podczas negocjacji z ZV jako część strategii mającej na celu wynegocjowanie z ZV lepszych warunków handlowych.
- (105) W kwestii Fabryki Filetującej w Ostendzie (OFF) władze belgijskie podkreślają, że dokumenty przedłożone przez strony trzecie wskazują jedynie, że OFF została ustanowiona przez podmioty prywatne i nie wyjaśniają, w jaki sposób OFF stosowała nieuczciwą konkurencję. Władze belgijskie wskazują, że dopiero w marcu 2006 r. PAKHUIZEN nabyła 60 % udziałów w OFF. OFF następnie została przemianowana na Ostend Premium Fish bvba i dnia 14 stycznia 2008 r. ostatecznie ogłosiła upadłość.

(106) W kwestii rzekomych strat poniesionych przez Gardec i Flandryjski Zakład Naprawczy Statków w wyniku udzielenia pomocy państwa władze belgijskie utrzymują, że nawet jeśli pomoc państwa miałyby skłonić statki do przybycia do Ostendy zamiast do Zeebrugge, związek przyczynowy ze stratami nadal nie zostałby udowodniony. Władze belgijskie utrzymują, że właściciele statków nie zawsze reperują statki w macierzystych portach i korzystają z tańszych usług naprawczych w Europie Wschodniej (w Polsce). Władze belgijskie twierdzą, że w Ostendzie można zaobserwować wyraźny upadek przedsiębiorstw naprawczych statków.

8. NAKAZ UDZIELENIA INFORMACJI

(107) Pismami z dnia 13 marca i 26 czerwca 2006 r. Komisja zażądała od władz Belgii informacji o sytuacji prawnej aukcji rybnej w Ostendzie, zaangażowaniu państwa oraz szczegółów dotyczących przepływów finansowych między państwem i aukcją rybną.

(108) W piśmie z dnia 19 października 2006 r. władze belgijskie podkreśliły fakt, że wraz z działalnością handlową (prowadzenie aukcji rybnej) AGVO zostały powierzone również zadania wykonywane w interesie publicznym. Informacja dostarczona w tym miejscu była jednak bardzo krótka i nie zawierała elementów pozwalających Komisji na dokonanie oceny, czy korzyści przyznane AGVO przez miasto mogły stanowić rekompensatę za zadania wykonywane w interesie ogólnym (gospodarczym) oraz czy nie udzielono nadmiernej rekompensaty i nie zaistniało ryzyko wzajemnego subsydiowania.

(109) Zatem, jak stanowi art. 10 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 659/1999, Komisja zwróciła się w piśmie z dnia 11 lipca 2007 r. do władz belgijskich o dostarczenie szczegółowych informacji o zadaniach publicznych powierzonych AGVO. Zażądała w szczególności informacji dotyczących tego, czy i na jakiej podstawie zadania te mogły być postrzegane jako zadania wykonywane w interesie publicznym w rozumieniu decyzji Komisji 2005/842/WE z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 Traktatu WE do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym⁽¹⁵⁾.

(110) W piśmie z dnia 27 listopada 2007 r. władze belgijskie oświadczyły jedynie, że żadne z zadań powierzonych AGVO nie miało charakteru gospodarczego, oraz że w tym przypadku decyzja Komisji 2005/842/WE nie ma zastosowania. Oświadczyły, że AGVO nie otrzymuje rekompensaty za żadne z zadań publicznych, które wykonuje.

(111) W decyzji z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja stwierdziła, że AGVO, EVO i PAKHUIZEN utworzyły grupę przedsiębiorstw działających na rynku aukcji rybnych i usług dodatkowych oraz że Miasto udzieliło im licznych korzyści, które zakłóciły konkurencję na tym rynku. W kwestii rekompensaty za zadania publiczne Komisja stwierdziła, że w dokumentacji brak jakiegokolwiek elementu wskazującego na to, że kryteria opracowane przez Trybunał Sprawiedliwości w orzeczeniu w sprawie *Altmark* zostały spełnione. Ponadto wobec braku informacji o tej kwestii, Komisja nie była w stanie zdecydować czy w szczególności prawo do ustalania i pobierania podatków można uznać za rekompensatę udzielaną za usługi wykonywane w interesie publicznym oraz wyraziła wątpliwości dotyczące zgodności pomocy. Dlatego też w motywie 121 decyzji w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja wystąpiła do władz belgijskich z prośbą o przekazanie wszelkich informacji mogących pomóc w ocenie przedmiotowych środków pomocy.

(112) W swoich uwagach otrzymanych dnia 8 września 2008 r. i podczas spotkania w dniu 9 października 2008 r. władze belgijskie nie przekazały żadnych dodatkowych faktów, które umożliwiłyby Komisji zbadanie, czy korzyści przyznane AGVO mogły być uważane za rekompensatę za zadania wykonywane w ogólnym interesie (gospodarczym). Zamiast tego władze belgijskie ponownie stwierdziły, że kryteria w sprawie *Altmark* nie miały znaczenia, ponieważ AGVO była zaangażowana tylko w zadania o charakterze publicznym.

(113) Odpowiedź ta nie była jednak satysfakcjonująca, ponieważ AGVO była również zaangażowana w działalność gospodarczą.

(114) Zgodnie z art. 10 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 Komisja zażądała w drodze nakazu udzielenia informacji z dnia 8 września 2009 r. wszelkich przydatnych informacji w tej kwestii, w szczególności dotyczących:

— listy różnych działań powierzonych AGVO z rozróżnieniem na działania gospodarcze, zadania wykonywane w interesie publicznym niezwiązane z działalnością gospodarczą oraz zadania wykonywane w ogólnym interesie gospodarczym,

— parametrów do obliczania, kontroli i aktualizacji rekompensaty za zadania wykonywane w interesie publicznym niezwiązane z działalnością gospodarczą oraz rekompensaty za zadania o charakterze gospodarczym wykonywane w interesie publicznym,

— sposobów zwrotu ewentualnej nadmiernej rekompensaty i ustaleń na temat unikania nadmiernej rekompensaty,

⁽¹⁵⁾ Dz.U. L 312 z 29.11.2005, s. 67.

- kosztów poniesionych w ramach wywiązywania się ze zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych o charakterze gospodarczym, zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych niemających charakteru gospodarczego oraz dotyczących innych usług i dochodów z nimi związanych,
 - wyciągów z wewnętrznych kont zestawiających oddzielnie koszty i przychody związane z usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym oraz związane z usługami świadczonymi w ogólnym interesie o charakterze innym niż gospodarczy, oraz z innymi usługami, jak również parametrów alokacji kosztów i przychodów;
 - dokumentów, o ile są dostępne, pokazujących, że AGVO spełnia czwarte kryterium *Altmark*, tj. że poziom wymaganej rekompensaty został ustalony na podstawie analizy kosztów, jakie poniosłoby typowe przedsiębiorstwo w tym sektorze, prawidłowo zarządzane i odpowiednio wyposażone, przy uwzględnieniu przychodów i rozsądnego zysku osiąganego przy wypełnianiu zobowiązań.
- (115) W piśmie z dnia 16 listopada 2009 r. władze belgijskie ponownie stwierdziły, że AGVO powierzono następujące zadania realizowane w interesie publicznym: zarządzanie portem rybackim, renowacja i wynajem budynków organizacjom publicznym i quasi-publicznym oraz zarządzanie i utrzymanie własności publicznej (w tym utrzymanie drogi prowadzącej do aukcji rybnej). Utrzymują one, że zadania te realizowane były w interesie publicznym, ponieważ nie były wykonywane na rzecz konkretnych beneficjentów. Nie wprowadzają przy tym rozróżnienia na zadania realizowane w ogólnym interesie o charakterze innym niż gospodarczy i usługi świadczony w publicznym interesie gospodarczym, lecz przyznają, że niektóre lub wszystkie zadania publiczne mogły mieć charakter gospodarczy.
- (116) Władze belgijskie przyznają, że AGVO, przez swoją spółkę zależną EVO, zajmowała się działalnością handlową, tj. prowadzeniem aukcji rybnej, która nie zalicza się do interesu publicznego.
- (117) Władze belgijskie stwierdzają, że AGVO w rzeczywistości nie otrzymuje rekompensaty za swoje zadania wykonywane w interesie ogólnym. Są one finansowane z budżetu AGVO. Nie ma zatem metodologii obliczania rekompensaty. Władze belgijskie dodają, że nie jest możliwe na podstawie danych z kont AGVO i EVO rozróżnienie między kosztami i przychodami związanymi z zadaniami realizowanymi w interesie ogólnym a zadaniami o charakterze gospodarczym.

9. ZAKRES POSTĘPOWANIA

- (118) Jak można wnioskować z różnych motywów (np. motyw 85) decyzji o wszczęciu postępowania wyjaśniającego,

zakres postępowania dotyczy nie tylko rynku aukcji rybnych, ale także działalności powiązanej z aukcją rybną (wynajem budynków wokół aukcji rybnej, zarządzanie portem rybackim itp.). Dlatego też korzyści przyznane AGVO i PAKHUIZEN niezwiązane bezpośrednio z działaniem aukcji rybnej także stanowią część niniejszego postępowania.

- (119) Komisja poddała również analizie korzyści przyznane EVO, zarówno bezpośrednio udzielone przez Miasto, jak i udzielone przez AGVO. W decyzji o wszczęciu postępowania kapitał założycielski EVO oraz późniejsze podwyższenia kapitału nie zostały poddane analizie jako osobne środki pochodzące z rat kapitałowych przekazanych AGVO. Fakty te zostały uwzględnione jedynie jako jeden ze sposobów wykorzystania przez AGVO rat kapitałowych otrzymanych od Miasta. Jednakże w swoich uwagach władze belgijskie twierdziły, że Komisja nie dokonała wystarczającego rozróżnienia między działalnością i zadaniami wykonywanymi przez AGVO, PAKHUIZEN i EVO oraz że ze względu na podział zadań między AGVO i EVO korzyści przyznane AGVO były istotne z punktu widzenia postępowania wyjaśniającego jedynie z uwagi na fakt, że zostały „przekazane” EVO. Zatem, przez wzgląd na jasność postępowania i w celu odniesienia się do obaw władz belgijskich, zapewnienie EVO kapitału założycielskiego i późniejsze podwyższenia kapitału omówione zostały osobno w punkcie 10.1.2.2.3. Kwestia rzeczywistego beneficjenta pomocy została omówiona w motywie 319.

10. OCENA

10.1. ISTNIENIE POMOCY PAŃSTWA

- (120) Zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE „z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w Traktatach wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi”.

10.1.1. PRZEDSIĘBIORSTWA

- (121) Jak wyjaśniono wcześniej, niniejsze postępowanie dotyczy ewentualnej pomocy przyznanej AGVO, EVO i PAKHUIZEN oraz gospodarstwu rybackim korzystającym z aukcji rybnej w Ostendzie i usług świadczonych przez EVO i PAKHUIZEN. Wszystkie z powyższych podmiotów należy sklasyfikować jako przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 107 TFUE. Jedynek podmiot, w stosunku do którego władze belgijskie kwestionują niniejszą klasyfikację, jest AGVO, która w opinii władz belgijskich jest jedynie wykonawcą zadań leżących w interesie ogólnym.

- (122) Władze belgijskie wspomniały, że AGVO wykonuje „zadania w interesie publicznym” („taken van openbaar belang”). Wydaje się jednak, że AGVO prowadzi działalność gospodarczą i dlatego też musi zostać uznana za przedsiębiorstwo⁽¹⁶⁾ w rozumieniu art. 107 ust. 2 TFUE z powodów szczegółowo omówionych wyżej, w motywach od 123 do 129.
- (123) AGVO wynajmuje budynki instytucjom publicznym i quasi-publicznym oraz przedsiębiorstwom. AGVO oferuje zatem bezpośrednio usługi na rynku (usługi najmu).
- (124) AGVO powierzono również użytkowanie portu rybackiego i zarządzanie nim. Sąd i Trybunał Sprawiedliwości orzekły w sprawie *Aéroport de Paris*⁽¹⁷⁾, że zarządzanie obiektami infrastrukturalnymi może stanowić działalność gospodarczą. Powyższa wykładnia uzyskała potwierdzenie w odniesieniu do infrastruktury portowej, między innymi w sprawach dotyczących portów flamandzkich i rozwoju portu w Rotterdamie⁽¹⁸⁾. Komisja zauważa, że AGVO oferuje usługi, towary i obiekty infrastrukturalne za opłatą. Faktycznie, zgodnie ze statutem spółki AGVO ma prawo ustalać i pobierać opłaty w ramach wynagrodzenia za świadczone przez siebie usługi.
- (125) Ponadto AGVO oferuje również towary i usługi na rynku za pośrednictwem spółek zależnych EVO i PAKHUIZEN.
- (126) AGVO posiada większościowy pakiet akcji w EVO i PAKHUIZEN oraz faktycznie kontroluje te podmioty poprzez bezpośrednie lub pośrednie zaangażowanie w ich zarządzanie:
- Prawie wszyscy członkowie zarządu AGVO są również członkami zarządu EVO i PAKHUIZEN. W latach 2005–2007 AGVO i EVO były członkami zarządu PAKHUIZEN.
 - W myśl statutu spółki AGVO jest odpowiedzialna za zarządzanie, rozwój i użytkowanie aukcji rybnej i doku rybackiego w Ostendzie oraz przylegających do nich pomieszczeń gospodarczych, jak również za wszelką działalność bezpośrednio lub pośrednio z nimi związaną. Innymi słowy, statut spółki zobowiązuje AGVO do angażowania się w zarządzanie aukcją rybną.
- (127) Pomędzy AGVO, EVO i PAKHUIZEN istnieją inne powiązania, które dodatkowo potwierdzają istnienie organicznych i funkcjonalnych powiązań pomiędzy AGVO i jej spółkami zależnymi: AGVO gwarantowało kredyty przyznawane spółce EVO; AGVO udostępnia budynki do dyspozycji EVO i PAKHUIZEN, a z rocznych sprawozdań finansowych AGVO wynika, że spółka regularnie udzielała kredytów EVO i PAKHUIZEN.
- (128) Wszystkie te elementy umożliwiają AGVO wykonywanie funkcji związanych z kontrolą, ale również z kierowaniem oraz finansowym wspieraniem EVO i PAKHUIZEN. Z powyższych powodów i z punktu widzenia prawa konkurencji AGVO musi również zostać uznana za przedsiębiorstwo, w szczególności z powodu jej udziału w EVO i PAKHUIZEN⁽¹⁹⁾.
- (129) Komisja zauważa, że władze belgijskie uznały, że EVO i PAKHUIZEN *de facto* działają na rzecz AGVO oraz że AGVO uczestniczyła za pośrednictwem EVO w działalności komercyjnej, oraz że środki faworyzujące AGVO mogą poprzez EVO wpływać na rynek. W swoich uwagach i odpowiedziach władze belgijskie mają tendencję do traktowania AGVO, PAKHUIZEN i EVO jako jednego przedsiębiorstwa oraz wyraźnie wskazują, że AGVO i EVO powinny być postrzegane jako jeden podmiot.
- (130) Wreszcie należy zauważyć, że AGVO nie posiada osobnych sprawozdań finansowych odnoszących się do innych zadań gospodarczych i niegospodarczych spółki, dlatego też nie można wykluczyć możliwości występowania wzajemnego subsydiowania.
- 10.1.2. KORZYŚCI DLA PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRYCH DOTYCZY POSTĘPOWANIE
- 10.1.2.1. **Korzyści dla AGVO**
- 10.1.2.1.1. **Kapitał założycielski**
- (131) Inwestycje publiczne są uznawane za pomoc państwa w sytuacji, gdy oczywiste jest, że władze publiczne dostarczające środki na dokapitalizowanie spółki nie dostarczają jedynie kapitału podstawowego w zwyczajnych warunkach gospodarki rynkowej. Taka sytuacja ma miejsce, gdy pozycja finansowa spółki, a w szczególności struktura i wielkość jej długów, jest taka,

⁽¹⁶⁾ Wyroki w sprawie C-41/90, *Höfner i Elser*, Rec. 1991, s. I-1979, pkt 21; w sprawach powiązanych C-264/01, C-306/01, C-354/01 i C-355/01 *AOK Bundesverband*, Rec. 2004, s. I-2493, pkt 46 oraz w sprawie C-222/04, *Ministero dell'Economia przeciwko Cassa di Risparmio*, Zb.Orz. 2006, s. I-289, pkt 107–112.

⁽¹⁷⁾ Wyroki w sprawie C-82/01 P, *Aéroports de Paris przeciwko Komisji*, Rec. 2002, s. I-9297, pkt 78 oraz w sprawie T-128/98, *Aéroports de Paris przeciwko Komisji*, Rec. 2002, s. II-3929, pkt 122–124.

⁽¹⁸⁾ Decyzja z dnia 20 października 2004 r., N 520/03 – Porty flamandzkie; decyzja z dnia 24 kwietnia 2007 r., N 60/06 – Project Mainportontwikkeling.

⁽¹⁹⁾ Wyrok w sprawie C-222/04, już cytowany, pkt 110–117.

że nie można spodziewać się normalnego zwrotu (w postaci dywidendy lub zysków kapitałowych) z inwestycji kapitałowych w rozsądnej perspektywie czasowej. Należy zatem ocenić, czy inwestor prywatny, który pod względem wielkości jest porównywalny z organami zarządzającymi sektorem państwowym, w porównywalnych warunkach mógłby zostać nakłoniony do wniesienia równie dużego kapitału w ramach restrukturyzacji przedsiębiorstwa czy też wybrałby opcję jego likwidacji, z uwzględnieniem w szczególności informacji dostępnych w chwili jego wniesienia oraz spodziewanego wówczas rozwoju sytuacji⁽²⁰⁾.

- (132) Władze belgijskie argumentują, że decyzja Miasta dotycząca zapewnienia kapitału założycielskiego dla AGVO w wysokości 250 mln BEF (6 179 338 EUR) była decyzją racjonalną z perspektywy ekonomicznej. Decyzja, aby przeprowadzić restrukturyzującą aukcję, została podjęta na podstawie planu finansowego i operacyjnego, który dowodził, że przy ograniczonych inwestycjach aukcja może znowu zacząć przynosić zyski po 8 latach, jeśli nie przejmie strat z lat ubiegłych. Władze belgijskie twierdzą, że inwestor prywatny w takiej samej sytuacji podjąłby taką samą decyzję.
- (133) Jednak na podstawie dostępnych informacji Komisja nie podziela tej opinii.
- (134) Jak wskazano powyżej, aukcja rybna w Ostendzie przynosiła straty, a jej udział w rynku stale spadał przez kilka lat poprzedzających restrukturyzację. Komisja jest zdania, że zwykły podmiot prywatny w podobnej sytuacji nie zdecydowałby się wyłożyć kapitału początkowego w wysokości 6 mln EUR jedynie na podstawie planu finansowego obejmującego prognozy finansowe na lata 2002–2010 przedstawione w postaci „optymistycznej hipotezy” oraz na podstawie planu operacyjnego spisane go na zaledwie dwóch stronach.
- (135) Tym bardziej, że – zgodnie z bardziej szczegółowymi ustaleniami zawartymi w motywie 259 poniżej – AGVO jako podmiot kontynuujący działalność aukcji rybnej w Ostendzie w chwili otrzymania kapitału założycielskiego spełniało kryteria przedsiębiorstwa w trudnej sytuacji. Stojący w obliczu przedsiębiorstwa zagrożonego podmiot prywatny chciałby zazwyczaj uzyskać solidne zapewnienie co do perspektyw rozwoju spółki, nie zadowoliliby go zatem dokumenty, na podstawie których Miasto podjęło swoją decyzję.

⁽²⁰⁾ Wyroki w sprawie C-334/99, *Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji*, Rec. 2003, s. I-01139, pkt 133; w sprawie C-482/99, *Francja przeciwko Komisji* (Stardust Marine), Rec. 2002, s. I-4397, pkt 70; w sprawie C-261/89, *Włochy przeciwko Komisji*, Rec. 1990, s. I-4437, pkt 8; w sprawach połączonych od C-278/92 do C-280/92, *Hiszpania przeciwko Komisji*, Rec. 1994, s. I-4103, pkt 21 oraz w sprawie C-42/93, *Hiszpania przeciwko Komisji*, Rec. 1994, s. I-4175, pkt 13.

(136) Komisja pragnie podkreślić rozmiary inwestycji z jednej strony, a z drugiej strony długotrwały stan ponoszenia ciągłych strat przez aukcję rybną w Ostendzie⁽²¹⁾. W szczególności w świetle tych faktów oraz faktu, że spółka działała na wysoce konkurencyjnym, choć kurczącym się rynku, zwykły podmiot prywatny oparłby swoją decyzję na znacznie bardziej gruntownym planie finansowym i operacyjnym zawierającym różne hipotezy i scenariusze, a nie na planie finansowym opartym jedynie na jednej hipotezie, która ponadto została uznana za „optymistyczną”.

(137) Wydaje się również, że zwykły podmiot prywatny powinien również zwrócić się z prośbą o przeprowadzenie analizy, w szczególności dotyczącej przestrzeni rynkowej dostępnej w branży w danym czasie w oparciu o istniejące wartości połowów i popyt lokalny; oraz wymagałby przedstawienia planu tłumaczącego, w jaki sposób działalność spółki zostanie zrestrukturyzowana, jakie środki rozważano, aby zapobiec ponownemu wystąpieniu poważnych strat z ubiegłych lat i zwiększyć wydajność (nowe inwestycje, nowa strategia marketingowa itp.).

(138) Plan operacyjny nie zawiera jednak żadnego z tych elementów.

(139) Ponadto plan ten opiera się na szeregu założeń i faktów, które przyjęto za oczywiste, ale nie wytłumaczono ani nie uzasadniono czemu — co więcej, te założenia i fakty czasami wydają się być wysoce hipotetyczne lub nieprawdopodobne. Trudno, na przykład, przyjąć założenie, że obrót ze sprzedaży na aukcji wzrośnie o 10 % w ciągu kolejnych 5 lat, chociaż w okresie przed restrukturyzacją połowy i obrót stale spadały, rynek stał się wysoce konkurencyjny, a kwoty połowowe malały. Ponadto nie ma żadnych objaśnień dotyczących sposobu obliczania kosztów socjalnych i outsourcingu, jak również kosztów wody i energii. Co więcej, w planie operacyjnym te ostatnie koszty zostały wskazane jako niepodlegające absolutnie żadnym zmianom w ciągu 9 lat od stworzenia AGVO. Wydaje się to jednak mało prawdopodobne, szczególnie w przypadku gdy oczekuje się, że obrót w tym samym okresie podwoi się.

(140) W rezultacie plan finansowy i plan operacyjny nie tylko zdają się być bardzo krótkie i niekompletne, ale brakuje im również wiarygodności. Zwyczajny inwestor prywatny nie polegałby na nich, podejmując decyzję o zainwestowaniu 250 mln BEF w przynoszące straty przedsiębiorstwo na kurczącym się rynku⁽²²⁾.

⁽²¹⁾ W tym czasie Miasto doświadczało strat na średnim rocznym poziomie 1 850 000 EUR.

⁽²²⁾ Wyroki w sprawie T-152/99, *HAMSA przeciwko Komisji*, Rec. 2002, s. II-3049, pkt 132; w sprawach połączonych C-328/99 i C-399/00, *Włochy i SIM 2 Multimedia przeciwko Komisji*, Rec. 2003, s. I-4035, pkt 44 oraz w sprawie C-303/88, *Włochy przeciwko Komisji*, Rec. 1991, s. I-1433, pkt 18 i następane.

- (141) Nawet gdyby można było przyjąć, że plan finansowy i plan operacyjny były kompletne i wiarygodne, co jednak w tym przypadku nie było prawdą, to zdaniem Komisji inwestor prywatny nie zainwestowałby przecież takiej samej kwoty co Miasto. Na podstawie planu finansowego i operacyjnego wystarczająca byłaby mniejsza kwota. Biorąc pod uwagę niską stopę zwrotu z zainwestowanego kapitału, zwykły podmiot prywatny nie zainwestowałby takiej kwoty, jeśli nie byłoby to konieczne.
- (142) Władze belgijskie uważają, że decyzja o kontynuowaniu bieżącej działalności aukcji rybnej była bardziej racjonalna niż decyzja o jej zamknięciu.
- (143) Władze belgijskie nie przedstawiły jednak żadnych danych odnoszących się do kosztów likwidacji tej działalności oraz nie tłumaczą w żaden sposób, czemu zamknięcie aukcji nie stanowi racjonalnej decyzji.
- (144) Ponadto władze belgijskie próbują uzasadnić racjonalność podjętej w 2001 r. decyzji o dokapitalizowaniu AGVO kwotą w wysokości 250 mln BEF decyzją o prywatyzacji aukcji rybnej. Utrzymują one, że bieżąca prywatyzacja stanowiła część planu restrukturyzacji przyjętego w 2001 r. oraz, że prywatyzacja aukcji rybnej bez jej uprzedniej restrukturyzacji była niemożliwa.
- (145) Komisja przypomina, że zgodnie ze stałym orzecznictwem i praktyką, aby zbadać, czy państwo zachowało się jak domniemany inwestor prywatny, należy rozważyć jego działania w kontekście czasowym, w którym stosowano środki wsparcia finansowego, tak, aby móc ocenić, czy decyzje państwa były uzasadnione względami gospodarczymi. Ponadto należy powstrzymać się od wydawania ocen opartych na sytuacji późniejszej⁽²³⁾.
- (146) Władze belgijskie utrzymują, że bieżąca prywatyzacja stanowi część decyzji o restrukturyzacji z 2001 r. oraz iż racjonalność decyzji o restrukturyzacji aukcji rybnej należy oceniać w świetle postępowania prywatyzacyjnego. Różne dokumenty złożone przez władze belgijskie nie potwierdzają jednak tego stanowiska. W szczególności zamiar dokonania prywatyzacji aukcji rybnej nie został wymieniony w decyzji o restrukturyzacji aukcji rybnej ani w planie operacyjnym, ani też w planie finansowym. Nic w powyższych dokumentach nie wskazuje na to, aby decyzję o zainwestowaniu 6 200 000 EUR w aukcję rybną podjęto (między innymi) ze względu na fakt, że inwestycja miała po pewnym czasie umożliwić prywatyzację aukcji rybnej lub w oparciu o takie założenie. Twierdzenie władz belgijskich jest również trudne do pogodzenia ze statutem AGVO, który wskazuje, że AGVO została ustanowiona na czas nieokreślony, że Miasto ma zamiar kontrolować AGVO oraz że spółki zależne lub spółki, w których AGVO ma udziały, muszą być kontrolowane przez AGVO (a tym samym przez Miasto).
- (147) Ponadto można by oczekiwać, że decyzja o prywatyzacji będzie rozważana w momencie, gdy aukcja rybna ponownie zacznie przynosić zyski, aby uzyskać lepszą cenę za aukcję rybą — cenę, która pozwoliłaby faktycznie odzyskać przynajmniej dodatkowo zainwestowaną kwotę 250 mln BEF. Nie tylko jednak w planie finansowym ani w planie operacyjnym nie ma słowa o prywatyzacji, ale nawet decyzja o prywatyzacji nie zapadła w momencie, gdy aukcja rybna zaczęła przynosić zyski. Przeciwnie, decyzja ta została podjęta po dwóch latach, w których aukcja przynosiła poważne straty zarówno na poziomie AGVO, jak i EVO, oraz po tym, jak Komisja rozpoczęła swoje dochodzenie. Dlatego też wydaje się, że perspektywa prywatyzacji nie stanowiła części decyzji o prywatyzacji podjętej przez Miasto w 2001 r.
- (148) Ponadto władze belgijskie wskazały, że w przyszłości prywatny partner przejmie wartość spółki EVO oraz może wybrać, które składniki majątku będzie chciał przejąć (czy będą to pracownicy, maszyny, skrzynki na ryby itp.). Nie będzie musiał przejmować zobowiązań EVO. W powyższych okolicznościach trudno zrozumieć, czemu nie zastosowano takiego podejścia w latach 2001/2002 (bez inwestowania dodatkowych 250 mln BEF).
- (149) Ponadto jeżeli wszystkie te działania stanowiły część planu restrukturyzacji aukcji rybnej w 2002 r., żaden inwestor prywatny nie zgodziłby się na zainwestowanie 250 mln BEF w aukcję rybą mając w perspektywie jej odsprzedanie w późniejszym czasie, ponieważ na podstawie planu operacyjnego nie mógł w sposób uzasadniony oczekiwać, że będzie w stanie uzyskać zwrot z tej inwestycji przez samą sprzedaż wartości aukcji po kilku latach. W tym względzie Trybunał orzekł, że inwestor prywatny realizujący ogólną lub sektorową politykę strukturalną, kierujący się perspektywą rentowności w ujęciu długoterminowym, nie może w racjonalny sposób pozwolić sobie, po latach nieprzerwanego odnotowywania strat, na wniesienie wkładu kapitałowego, który jest związany ze sprzedażą przedsiębiorstwa, co pozbawia go wszelkich perspektyw zysku, nawet w dłuższej perspektywie⁽²⁴⁾.

⁽²³⁾ Wyroki w sprawie C-482/99, już cytowany, pkt 71; w sprawie T-16/96, *Cityflyer Express przeciwko Komisji*, Rec. 1998, s. II-757, pkt 76 oraz w sprawach połączonych T-228/99 i T-233/99, *Westdeutsche Landesbank Girozentrale przeciwko Komisji*, Rec. 2003, s. II-435, pkt 246.

⁽²⁴⁾ Wyroki w sprawach połączonych T-129/95, T-2/96 i T-97/96, *Neue Maxhütte Stahlwerke przeciwko Komisji*, Rec. s. II-17, pkt 124 oraz w sprawach połączonych C-278/92, C-279/92 i 280/92, już cytowany, pkt 26.

- (150) Władze belgijskie dodają, że prywatyzacja poprzedzona restrukturyzacją umożliwi odzyskanie inwestycji za pośrednictwem czynszu, który będzie wymagany za wynajem budynków aukcji rybnej.
- (151) Nawet ten argument nie jest wszakże przekonujący. Plan finansowy wskazywał, że w ciągu kolejnych 8 lat Miasto straci 121 603 000 BEF (oprócz narosłych strat z lat ubiegłych) zanim będzie w stanie odzyskać część z 250 mln BEF kwoty na dokapitalizowanie spółki przyznanych na mocy decyzji z 2001 r. Komisja zauważa, że Miasto mogło podjąć decyzję o wynajmie budynków aukcji osobie trzeciej już w 2002 r. Mogło to umożliwić Miastu odzyskanie znacznej kwoty wydanej na aukcję rybną w Ostendzie już od 2002 r. przed jej restrukturyzacją lub przynajmniej pokrycie obciążeń finansowych związanych ze spłatą kredytów bankowych zamiast narażać się na bardzo duże ryzyko zwiększenia kwoty strat, w szczególności w kontekście wcześniejszych słabych wyników aukcji, których odzyskanie byłoby konieczne w późniejszym czasie.
- (152) Władze belgijskie dalej podkreślają, że decyzja o restrukturyzacji aukcji rybnej nie została podjęta lekko-myślnie, jako że na początku decyzja ta została odrzucona przez władze publiczne monitorujące Miasto (*toezichtautoriteit*) z uwagi na brak wystarczających perspektyw osiągnięcia rentowności aukcji rybnej. Faktycznie dokumenty dostarczone Komisji wykazują, że decyzja o restrukturyzacji aukcji została na początku odrzucona, ponieważ na podstawie pierwszego planu finansowego spodziewano się, że łączne straty w ciągu pięciu lat wyniosą 190 mln BEF.
- (153) Zamiast zrationalizowania tej decyzji powyższy fakt ujawnia, że początkowo zamiar restrukturyzacji aukcji rybnej i zasilenia jej nowym, dodatkowym kapitałem nie opierał się nawet na założeniu, że będzie ona ponownie rentowna po pewnym czasie. Ponadto w świetle powyższego drugi plan finansowy okazuje się jeszcze mniej kompletny i wiarygodny, ponieważ w żaden sposób nie wyjaśnia, jak można było dojść do tak różnych wyników w pierwszym i drugim planie. Jest zatem jeszcze mniej prawdopodobne, aby w tych samych okolicznościach inwestor prywatny podjął decyzję o zainwestowaniu dodatkowych 250 mln BEF w aukcję.
- (154) Na podstawie powyższych elementów Komisja wnioskuję, że zwyczajny prywatny inwestor w tych samych okolicznościach nie podjąłby decyzji o zainwestowaniu 250 mln BEF w tę aukcję. Powyższe mniemanie znajduje również potwierdzenie w dokumentach dostarczonych Komisji. Dowodzą one, że jedną z przyczyn, dla których podjęto decyzję o restrukturyzacji aukcji zamiast o jej likwidacji, była przyczyna o charakterze politycznym i społecznym, a mianowicie fakt, że restrukturyzacja pomogła zachować zatrudnienie w mieście, w którym stopa bezrobocia przekraczała 12 %⁽²⁵⁾, którego to powodu nie uwzględniłby prywatny inwestor⁽²⁶⁾.
- (155) W rezultacie powyższe działanie przyniosło AGVO korzyść w porównaniu z konkurencją, a tym samym sprzyja temu przedsiębiorstwu w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
- #### 10.1.2.1.2. Grunty i budynki
- (156) W myśl art. 30 statutu spółki spółce AGVO od momentu ustanowienia przysługuje wyłączne prawo do bezpłatnego użytkowania gruntu i budynków portu rybackiego w Ostendzie.
- (157) W 2004 r. AGVO uzyskała wsparcie w postaci przekazania spółce pełnego prawa własności do budynków i infrastruktury usytuowanych w porcie rybackim w Ostendzie, które zgodnie z rejestrami Miasta z tego okresu obejmowały powierzchnię 57 500 m². Zgodnie z miejskimi sprawozdaniami finansowymi wartość księgową tych nieruchomości w tym czasie wynosiła 14 891 524 EUR. Komisja nie otrzymała informacji, które pozwoliłyby jej określić wartość rynkową tych nieruchomości w momencie ich przekazania na rzecz AGVO.
- (158) Władze belgijskie utrzymują, że decyzji o przekazaniu AGVO prawa własności do powyższych nieruchomości nie można w żadnym wypadku postrzegać jako pomocy państwa, ponieważ dotyczyła ona tylko przekazania nieruchomości pomiędzy dwoma organami władzy publicznej, ponieważ AGVO nie uczestniczy w działalności komercyjnej.

⁽²⁵⁾ Odpowiedź władz belgijskich z dnia 19 października 2006 r., s. 2: „De Stad koos voor deze laatste oplossing: [...] – de locale economie rondom de vismijn scheepsherstel, scheepsbenodigheden, opslag- en diepvriesbedrijven, ijsfabrieken, groot- en kleinhandels, toerisme ...) bleef behouden, wat in de naweëen van de sluiting (1997) van de plaatselijke (verlieslatende) Regie der Maritiem Transport (verlies van 1 700 arbeidsplaatsen) een belangrijke considerans was binnen een Stad met meer dan 12 % werkloosheid”. Odpowiedź władz belgijskich z dnia 19 października 2006 r., s. 6: „Dit belet niet dat de gedelegeerd bestuurder van een bedrijf dat voor 100 % gehouden wordt door een lokale overheid ook oog heeft voor de maatschappelijke en sociale rol die de vismijn van Oostende binnen de regio kan vervullen en die de Stad anno 2001 heeft gemotiveerd om niet radicaal tot sluiting over te gaan”.

⁽²⁶⁾ Wyroki w sprawach połączonych C-328/99 i C-399/00, już cytowany, pkt 44 oraz w sprawie C-303/88, już cytowany, pkt 18 i następn.

- (159) Jednak zgodnie z pkt 10.1.1 niniejszej decyzji AGVO uczestniczy w działalności komercyjnej bezpośrednio i pośrednio przez swoje spółki zależne i musi być uznana za przedsiębiorstwo. Dlatego też decyzji o przekazaniu AGVO prawa własności do nieruchomości nie można postrzegać jako zwyczajnej decyzji o przekazaniu nieruchomości pomiędzy dwoma organami władzy publicznej, tym bardziej, że przedmiotowa nieruchomość była w dużej mierze wykorzystywana do prowadzenia rzeczonych działań gospodarczych (usługi najmu, eksploatacja aukcji rybnej, zarządzenie portem rybackim).
- (160) Komisja uważa, że zwykły podmiot prywatny nie wyraziłby zgody na przekazanie prawa własności do budynków o takiej wartości bez uzyskania rozsądnej ceny za te budynki.
- (161) Władze belgijskie stwierdziły, że budynki były w bardzo złym stanie, a więc wartość księgowa tych budynków była przeszacowana. Ponadto władze belgijskie argumentowały, że koszty renowacji, które musiała ponieść spółka AGVO były tak duże, że przekazanie prawa własności można uznać za operację o zerowym saldzie.
- (162) Władze belgijskie nie dostarczyły jednak Komisji dowodów świadczących o tym, że wartość księgowa tych składników majątku była przeszacowana oraz Komisja nie otrzymała żadnych dowodów świadczących o tym, że koszty renowacji byłyby takie same jak rzeczywista wartość prawa własności do tych budynków.
- (163) Przeciwnie, informacje dostępne dla Komisji wskazują, że argument podnoszony przez władze belgijskie jest nie do przyjęcia.
- (164) Po pierwsze należy wskazać, że przed przekazaniem prawa własności oraz od momentu powstania AGVO przyznano spółce wyłączne prawo do bezpłatnego użytkowania gruntu i budynków portu rybackiego, w tym aukcji rybnej. Statut spółki nie zawiera żadnego konkretnego zobowiązania AGVO do przeprowadzenia prac renowacyjnych. Zgodnie z art. 3 statutu spółki AGVO ma prawo, jeśli tak postanowi, podjąć w budynkach prace konserwatorskie, naprawcze, modernizacyjne⁽²⁷⁾, ale statut spółki nie zawiera żadnych przepisów, które by zobowiązywały AGVO do przeprowadzenia renowacji konkretnych budynków.
- (165) W ten sposób od momentu swojego powstania AGVO dysponowało gruntami i budynkami portu rybackiego bez konieczności opłacania jakiegokolwiek czynszu czy opłat innego rodzaju. Podmiot prywatny nie wyraziłby zgody na udzielenie wyłącznego prawa do użytkowania gruntu i budynków bez otrzymania odpowiedniego wynagrodzenia.
- (166) Akt przeniesienia własności w drodze przekazania nieruchomości z dnia 30 grudnia 2004 r., za pośrednictwem którego prawo własności do budynków zostało przeniesione z Miasta na spółkę AGVO, również nie zawiera żadnych szczegółowych warunków czy zobowiązań nakładanych na AGVO dotyczących konkretnych prac renowacyjnych. W rzeczywistości chodzi o ogólny akt, w którym Miasto przekazuje AGVO wszystkie prawa i obowiązki związane z odnośnymi budynkami. Charakter obowiązków nałożonych na AGVO w akcie nie wydaje się uzasadniać braku wymogu uiszczenia płatności za przejście prawa własności do budynków.
- (167) Ponadto nie ulega wątpliwości, że AGVO ma również prawo oferować budynki na wynajem oraz udzielać koncesji. Budynki te, a przynajmniej ich część, posiadają wartość komercyjną. Władze belgijskie przyznały, że część z nich była wynajmowana organizacjom publicznym i quasi-publicznym oraz, że część z nich była wynajmowana na cele prywatne (zob. motyw 46 niniejszej decyzji).
- (168) Wreszcie, Komisja pragnie zauważyć, że AGVO przyznano inne korzyści w związku z wyżej wspomnianymi kosztami renowacji. Władze belgijskie dostarczyły Komisji listę gwarancji, których udzielono bezpłatnie dla niektórych kredytów. Zgodnie z listą przekazaną Komisji niektóre z kredytów objętych gwarancją miały na celu finansowanie kosztów renowacji. Dlatego też, pomijając fakt, że AGVO nie była zobowiązana do przeprowadzania takich renowacji, koszty przynajmniej niektórych z renowacji wykonanych przez AGVO zostały pomniejszone o te gwarancje. Również z tego powodu nie można przyjąć argumentu, że przekazanie prawa własności było bezpłatne w ramach swego rodzaju „rekompensaty” za szczególnie wysokie koszty renowacji, którą AGVO była zobowiązana wykonać.
- (169) Nawet jeżeli uznamy, że koszty renowacji można częściowo uznać za istotne i stanowiące pewną formę wynagrodzenia za przekazanie prawa własności do budynków, czego jednak nie udało się wykazać władzom belgijskim, fakt, że od momentu powstania AGVO przyznano wyłączne prawo do bezpłatnego użytkowania gruntu i budynków portu rybackiego w Ostendzie, należy jednak uznać za korzyść kwalifikowaną jako

(27) „Het AG Vismijn Oostende beslist vrij over het aanleggen, het bouwen, het onderhouden, het herstellen, het verbeteren, het bedienen, het zelf exploiteren en het aan derden ter beschikking stellen van roerende en onroerende goederen”.

pomoc państwa. Faktycznie kwestię tego, czy Miasto działało jak zwykły inwestor prywatny, należy rozważyć w świetle wiedzy na temat okoliczności w czasie podejmowania decyzji⁽²⁸⁾. W przedmiotowej sprawie w chwili podejmowania decyzji Miasto musiało wiedzieć, że przyznaje korzyść AGVO, ponieważ pkt 11 planu operacyjnego, przygotowanego przez HAMA Consult NV z dnia 9 listopada 2001 r., wyraźnie określa, że aukcja rybna została ostatnimi czasy zmodernizowana oraz że w kolejnych 10 latach nie przewiduje się żadnych poważniejszych inwestycji.

- (170) Ponadto zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie elementów pomocy państwa w sprzedaży gruntów i budynków przez władze publiczne⁽²⁹⁾, aby przeniesienie prawa własności do budynków stanowiących własność publiczną zostało uznane za zgodne z ich wartością rynkową, sprzedaży należy dokonać w normalnych warunkach w drodze przetargu bezwarunkowego lub w drodze wyceny niezależnego eksperta. Nie zastosowano żadnej z tych procedur. W tym przypadku wycena eksperta dotycząca wartości budynków oraz odpowiedniego wynagrodzenia za przyznanie AGVO wyłącznego prawa do użytkowania budynków oraz przekazanie prawa własności byłaby tym bardziej konieczna, skoro władze belgijskie uznały, że wartość księgową nie odpowiada prawdziwej wartości tych budynków.
- (171) Co za tym idzie, przyznanie AGVO prawa do bezpłatnego użytkowania budynków, a następnie przekazanie budynków spółce przez Miasto stanowi działania, które nie mogą zostać uznane za zgodne ze zwykłymi standardami gospodarczymi i jakich podjąłby się zwykły inwestor prywatny w podobnych okolicznościach.
- (172) Władze belgijskie są zdania, że skoro nieruchomości zostały na powrót przekazane Miastu (bez rekompensaty), nie może być więcej mowy o pomocy państwa.
- (173) Komisja nie może jednak zgodzić się z tym stanowiskiem.
- (174) Komisja pragnie zauważyć, że fakt, iż nieruchomość została na powrót przekazana miastu, nie zmienia faktu, że od 2002 r. do 2009 r. AGVO korzystała z wyłącznego prawa do bezpłatnego użytkowania odnośnych budynków, czy to na podstawie art. 30 statutu spółki, czy na podstawie aktu przeniesienia własności z dnia 30 grudnia 2004 r. W szczególności nie jest

pewne, czy wartość nieruchomości w stanie, w jakim została ostatnio przekazana z powrotem Miastu jest przynajmniej równa wartości korzyści, o których mowa w poprzednim zdaniu, wraz z odsetkami należnymi na mocy przepisów dotyczących pomocy państwa z tytułu bezprawnej i niezgodnej ze wspólnym rynkiem pomocy, którą trzeba zwrócić.

- (175) Ponadto Komisja jest zdania, że w zakresie, w jakim AGVO po przekazaniu nieruchomości będzie nadal użytkowała tę nieruchomość bezpłatnie lub za stawkę niższą niż cena rynkowa, nadal będzie korzystała z pomocy państwa⁽³⁰⁾.

10.1.2.1.3. Bezpłatne gwarancje kredytowe

- (176) Uwzględniając punkt 2.1.1 obwieszczenia Komisji w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy państwa w formie gwarancji („obwieszczenie w sprawie gwarancji”)⁽³¹⁾, uznaje się, że gwarancja państwowa przynosi korzyści danemu przedsiębiorstwu, gdy umożliwia kredytobiorcy uzyskanie korzystniejszych warunków finansowych kredytu w stosunku do możliwych do uzyskania w zwykłych warunkach na rynkach finansowych bez konieczności płacenia stawki rynkowej za gwarancję. W celu określenia zwyczajnych warunków rynkowych postępowanie Miasta należy porównać z postępowaniem wierzyciela prywatnego, który ma na celu osiągnięcie rozsądnego zysku⁽³²⁾.
- (177) Obwieszczenie w sprawie gwarancji udziela pewnych wskazówek na temat sposobu oceny gwarancji w zakresie przepisów dotyczących pomocy państwa. W szczególności Obwieszczenie stwierdza, że aby gwarancja nie została uznana za pomoc państwa, musi spełniać pewne kryteria. W omawianym przypadku spełnienie niektórych z tych kryteriów jest problematyczne.
- (178) Za gwarancję nie zapłacono żadnej ceny rynkowej, ponieważ gwarancje były całkowicie bezpłatne.
- (179) Ponadto gwarancje obejmują ponad 80 % niespłaconego kredytu, jako że obejmowały całą kwotę kredytu. To zwiększyło dodatkowo otrzymaną korzyść, ponieważ w przypadku 100 % gwarancji państwa nie ma bodźca zachęcającego kredytodawcę do właściwej oceny wiarygodności kredytowej AGVO, a tym samym do prawidłowego określenia warunków finansowych kredytu zgodnie z profilem ryzyka AGVO⁽³³⁾.

⁽²⁸⁾ Wyroki w sprawie C-482/99, już cytowany, pkt 71; w sprawie T-16/96, już cytowany, pkt 76 oraz w sprawach połączonych T-228/99 i T-233/99, już cytowany, pkt 246.

⁽²⁹⁾ Dz.U. C 209 z 10.7.1997, s. 3.

⁽³⁰⁾ Z tego powodu część normatywna tej decyzji przewiduje również taką ewentualność, że nieruchomość pozostaje do dyspozycji AGVO – co prawda za opłatą, ale niższą od ceny rynkowej.

⁽³¹⁾ Dz.U. C 71 z 11.3.2000, s. 14.

⁽³²⁾ Wyroki w sprawie C-342/96, *Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji*, Rec. 1999, s. I-2459; w sprawie C-256/97, *DTM Transports*, Rec. 1999, s. I-3913 oraz w sprawie T-152/99, już cytowany.

⁽³³⁾ Punkt 3.4 obwieszczenia w sprawie gwarancji.

- (180) Jest zatem jasne, że powyższe gwarancje umożliwiły AGVO uzyskanie korzystniejszych warunków finansowych kredytu w stosunku do możliwości do uzyskania w zwykłych warunkach na rynkach finansowych⁽³⁴⁾, w szczególności w świetle słabych, a często ujemnych wyników AGVO i jej spółek zależnych.
- (181) Władze belgijskie twierdzą, że normalne byłoby przyznanie przez udziałowca bezpłatnej gwarancji na korzyść przedsiębiorstwa znajdującego się pod jego kontrolą. Powyższe stwierdzenie nie zostało jednak poparte żadnymi dowodami ani przykładami. Co więcej, wyjątkowo trudno jest pogodzić powyższe z zachowaniem wierzyciela prywatnego.
- (182) Faktycznie decyzja Miasta o udzieleniu gwarancji instytucjom finansowym na kredyty zaciągnięte przez AGVO bez żadnych opłat jest decyzją niezwykle w normalnych warunkach panujących na rynkach finansowych. W zwyczajnej sytuacji gwarancja taka powinna być wynagrodzona odpowiednią premią, która odzwierciedlałaby ryzyko związane z gwarancją⁽³⁵⁾, nawet jeśli poręczyciel jest udziałowcem z pakietem większościowym⁽³⁶⁾. Ponadto zwyczajny wierzyciel prywatny udzielający gwarancji uzyskiwałby jakieś zabezpieczenia przed udzieleniem gwarancji i wcześniej sprawdziliby warunki udzielenia kredytu, ryzyko z nim związane itp., podczas gdy informacje dostarczone przez władze belgijskie wskazują, że nic takiego nie miało miejsca⁽³⁷⁾. Sprawa jest jeszcze bardziej problematyczna z uwagi na sytuację finansową aukcji rybnej, która w poprzednich latach generowała powtarzające się poważne straty oraz działa na wysoce konkurencyjnym i kurczącym się rynku⁽³⁸⁾.
- (183) Jak określono bardziej szczegółowo niżej w motywie 259 AGVO należy uznać za spółkę mającą trudności finansowe w rozumieniu wytycznych z 1999 r. dotyczących ratowania i restrukturyzacji. Zgodnie z przyjętą praktyką, gwarancje udzielone zagrożonym przedsiębiorstwom mogą być uznawane za pomoc państwa⁽³⁹⁾.
- (184) Władze belgijskie argumentują, że gwarancje zostały udzielone na kredyty dotyczące prac renowacyjnych, które miały zostać podjęte w związku z budynkami wynajmowanymi organizacjom publicznym i quasi-publicznym. Ponadto dodają, że skoro powyższe stanowi część zadania publicznego AGVO, gwarancje należy postrzegać jako będące częścią tego zadania publicznego, a w rezultacie nie można ich uznać za pomoc państwa.
- (185) Po pierwsze należy zauważyć, że nie ma pewności czy udzielone gwarancje zostały faktycznie wykorzystane zgodnie z przeznaczeniem. Nawet jeśli prawdą jest, że informacje przedłożone Komisji wskazywałyby, iż Miasto udzieliło tych gwarancji bazując na zamiarze AGVO, aby wykorzystać kredyty na finansowanie prac renowacyjnych, można również stwierdzić, że Miasto nie łączy bezpłatnych gwarancji z wykonaniem prac renowacyjnych oraz, że Miasto nie wycofało bezpłatnych gwarancji ani nie zażądało zapłaty za nie, gdy później ustalono, że w rzeczywistości kredyty zostały wykorzystane na inny cel.
- (186) Władze belgijskie wyjaśniały, że zdarzało się, iż kredyty były wykorzystywane na cele inne niż zgłoszony. Kredyt udzielony przez Fortis był na przykład, początkowo przeznaczony na sfinansowanie zakupu udziałów w spółce PAKHUIZEN, a ostatecznie nie został wykorzystany na ten cel tylko najwyraźniej na prace renowacyjne.
- (187) Ponadto władze belgijskie przyznały, że kredyt w wysokości 550 000 EUR udzielony przez Bank ING, który początkowo był przeznaczony na prace renowacyjne, został ostatecznie wykorzystany na wsparcie dla EVO. Nie ulega wątpliwości, że bezpłatna gwarancja udzielona dla tego kredytu nie może być uznawana za wkład w prace renowacyjne. Innymi słowy nie można twierdzić, że Miasto postąpiło jak zwykły poręczyciel prywatny (w szczególności: poręczyciel, który ma kontrolę nad danym przedsiębiorstwem), a mianowicie najpierw zbadało, czy kredyt, który gwarancja miała zabezpieczyć, zostanie według wszelkiego prawdopodobieństwa spłacony, a następnie zweryfikowało, czy kredyt został wykorzystany dokładnie na projekt, na który był pierwotnie przeznaczony.
- (188) Jeżeli chodzi o kredyty gwarantowane, które zostały faktycznie wykorzystane (w całości lub częściowo) na sfinansowanie prac renowacyjnych, należy przypomnieć, że wynajem prowadzony przez AGVO stanowi działalność gospodarczą, a udzielenie bezpłatnej gwarancji faworyzuje AGVO na rynku najmu. Ponadto bezpłatna gwarancja poprawia ogólną sytuację AGVO, pozwalając spółce przeznaczyć środki finansowe, które w normalnych okolicznościach musiałyby wykorzystać na zapłacenie premii, na inne cele niż prace renowacyjne budynków wynajmowanych organizacjom publicznym i quasi-publicznym.

⁽³⁴⁾ Decyzja w sprawie C 5/03 (ex NN 115/02) z dnia 21 stycznia 2003 r. – Pomoc przyznana MobilCom AG (Dz.U. C 80 z 3.4.2003, s. 5).

⁽³⁵⁾ Wyrok w sprawach połączonych T-204/97 i T-270/97, EPAC przeciwko Komisji, Rec. 2000, s. II-2267, pkt 82.

⁽³⁶⁾ W przypadku sprawy dotyczącej gwarancji udzielonej przez spółkę dominującą zob. gwarancja udzielona przez CDC dla jej spółek zależnych CDC IXIS, decyzja z dnia 21 stycznia 2003 r. i 30 kwietnia 2003 r., E 50/01 (Dz.U. C 154 z 2.7.2003, s. 13). Za gwarancję przyznano rekompensatę, ale nie na warunkach rynkowych i stąd stwierdzono, że stanowi ona pomoc państwa.

⁽³⁷⁾ Władze belgijskie przyznały, że Miasto nie we wszystkich przypadkach dysponuje kopiami dokumentacji umownej dotyczącej kredytu i gwarancji, zob. załącznik B do pisma z dnia 27 listopada 2007 r.

⁽³⁸⁾ Wyrok w sprawie C-334/99, już cytowany, pkt 138; decyzja 1999/720/WE, EWWiS z dnia 8 lipca 1999 r. – pomoc przyznana Gröditzter Stahlwerke (Dz.U. L 292 z 13.11.1999, s. 27), pkt 45.

⁽³⁹⁾ Zob. np. pkt 17 wytycznych z 1999 r. dotyczących ratowania i restrukturyzacji.

- (189) Wreszcie, nawet jeśli uznano, że wynajem budynków organizacjom publicznym i quasi-publicznym można uznać za usługi w ogólnym interesie gospodarczym, które zostałyby powierzone AGVO, nie spełniono warunków określonych w sprawie *Altmark*, toteż należy stwierdzić, że bezpłatne gwarancje stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
- (190) W wyroku w sprawie *Altmark* Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, jeżeli rekompensata ta spełnia łącznie następujące kryteria: „Po pierwsze, przedsiębiorstwo będące beneficjentem powinno być rzeczywiście obciążone wykonaniem zobowiązań do świadczenia usług publicznych i zobowiązania te powinny być jasno określone [...]”; „[...] Po drugie, parametry, na których podstawie obliczona jest rekompensata, muszą być wcześniej ustalone w obiektywny i przejrzysty sposób [...]”; „[...] Po trzecie, rekompensata nie może przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia całości lub części kosztów poniesionych w celu wykonania zobowiązań do świadczenia usług publicznych, przy uwzględnieniu związanych z nimi przychodów oraz rozsądnego zysku [...]”; oraz „[...] Po czwarte, jeżeli wybór przedsiębiorstwa, któremu ma zostać powierzone wykonywanie zobowiązań do świadczenia usług publicznych, nie został w danym przypadku dokonany w ramach procedury udzielania zamówień publicznych, pozwalającej na wyłonienie kandydata zdolnego do świadczenia tych usług po najniższym koszcie dla społeczności, poziom koniecznej rekompensaty powinien zostać ustalony na podstawie analizy kosztów, jakie poniosłoby przeciętne przedsiębiorstwo, prawidłowo zarządzane i odpowiednio wyposażone w środki wykonywania usług w danym sektorze, przy uwzględnieniu związanych z nimi przychodów oraz rozsądnego zysku osiąganego przy wypełnianiu tych zobowiązań.”
- (191) W tym przypadku powyższe kryteria nie zostały spełnione. Pomijając okoliczność, że można kwestionować, czy AGVO powierzono zobowiązania do świadczenia usług publicznych związanych z wynajmem budynków organizacją publiczną lub quasi-publiczną, Komisja zauważa, że władze belgijskie wyraźnie potwierdziły, iż nie ustalono żadnych parametrów rekompensaty. Ponadto AGVO nie opowiedziała się za systemem odrębnych rachunków i nic nie zapobiega przyznawaniu rekompensat w nadmiernej wysokości ani wzajemnemu subsydiowaniu między różnymi typami jej działalności. Co więcej, wybór AGVO nie został dokonany w ramach procedury udzielania zamówień publicznych a władze belgijskie nie wykazały, że usługi są świadczone najniższym możliwym kosztem dla gminy.
- 10.1.2.1.4. Ustalanie stawek i pobór podatków**
- (192) Miasto przyznało AGVO prawo do ustalania i poboru podatków miejskich z tytułu użytkowania portu rybackiego oraz aukcji.
- (193) Podatki pobierane w ten sposób przez AGVO w imieniu miasta najwyraźniej stanowią środki będące do dyspozycji państwa, które częściowo⁽⁴⁰⁾ zostały przekazane AGVO. Ponadto stanowią one korzyść, której spółka nie otrzymałaby w normalnych okolicznościach, a w konsekwencji sprzyjają temu przedsiębiorstwu w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
- (194) W omawianej sprawie władze belgijskie wskazywały, że pobór podatku stanowi część zadań wykonywanych w interesie publicznym, które powierzono AGVO i że w rzeczywistości stanowi zapłatę za te zadania, a w szczególności za zadanie zarządzania portem rybackim. Władze belgijskie utrzymują, że przekazanie zadań związanych z poborem podatków oraz prawo do ich poboru powinno być postrzegane jako zwykły podział zadań w obrębie państwa i nie można go kwalifikować jako pomocy państwa.
- (195) Jednak jak wykazano powyżej w pkt 10.1.1 niniejszej decyzji AGVO kwalifikuje się jako przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, co zostało przyznane również przez władze belgijskie w piśmie z dnia 27 listopada 2009 r. Jak wyjaśniono w motywie 124, zarządzanie portem rybackim stanowi działalność gospodarczą.
- (196) Komisja sprawdziła, czy prawo do poboru podatków i wykorzystywania wpływów z tych opłat można sklasyfikować jako rekompensatę z tytułu usług w ogólnym interesie gospodarczym oraz czy łącznie wymagane kryteria orzecznictwa w sprawie *Altmark* zostały spełnione.
- (197) Jak jednak ustalono w motywie 191 niniejszej decyzji powyższe kryteria nie zostały spełnione, jako że – przykładowo – nie ustalono żadnych parametrów rekompensaty.
- (198) Wreszcie, nawet jeżeli przyjmie się, że prawo do poboru podatków oraz wykorzystywania wpływów z tych zobowiązań powinny być postrzegane jako rekompensata/wynagrodzenie za zadania wykonywane w interesie publicznym (niegospodarczym), AGVO nadal wykonuje działalność komercyjną, co wyraźnie przyznają władze belgijskie. Ponieważ władze belgijskie przyznały również, że AGVO nie posiada żadnych odrębnych rachunków oraz że nie jest możliwe oddzielenie kosztów i dochodów z zadań niekomercyjnych wykonywanych przez AGVO, nie można uniknąć wzajemnego subsydiowania, a zobowiązania podatkowe należy postrzegać jako korzyść.

⁽⁴⁰⁾ Władze belgijskie wielokrotnie podkreślały, że Miasto zachowało prawo do ustalania i poboru podatków za korzystanie z pochylni i śluz w porcie.

10.1.2.1.5. **Wniosek**

- (199) Mając na uwadze powyższe motywy, działania wymienione w pkt od 10.1.2.1.1 do 10.1.2.1.4 przyniosły AGVO korzyść w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

10.1.2.2. **Korzyść dla EVO**

- (200) Komisja uważa, że pomoc przyznana EVO pochodziła bezpośrednio od Miasta, które udzieliło bezpłatnych gwarancji kredytowych zaciąganych w bankach prywatnych, oraz od AGVO, która zezwoliła na bezpłatne użytkowanie 13 600 m² budynków, udzieliła bezpłatnych gwarancji kredytowych zaciąganych w bankach prywatnych i zapewniła kapitał założycielski oraz podwyższenie kapitału.

10.1.2.2.1. **Bezpłatne gwarancje kredytowe**

- (201) Jeżeli chodzi o gwarancje od Miasta i AGVO, Komisja zauważa, że skoro są całkowicie bezpłatne, nie zapłacono za nie ceny rynkowej. Ponadto obejmują one ponad 80 % niespłaconego kredytu.

- (202) Władze belgijskie twierdzą, że to normalne, żeby udziałowcom posiadającym udziały kontrolujące spółkę, zapewniał bezpłatną gwarancję dla spółki, którą kontroluje. Jednak tego stwierdzenia nie poparto żadnymi dowodami. Co więcej, wyjątkowo trudno jest uznać to za postępowanie właściwe dla inwestora prywatnego. W zwykłej sytuacji gwarancja taka wymagałaby opłacenia odpowiedniej składki, która odzwierciedlałaby ryzyko związane z gwarancją⁽⁴¹⁾, nawet jeśli udziela jej spółka dominująca⁽⁴²⁾. Ponadto Trybunał orzekł już wcześniej, że transakcje handlowe, nawet w obrębie grupy przedsiębiorstw publicznych, powinny być opłacane zgodnie z normalnymi warunkami rynkowymi⁽⁴³⁾.

- (203) Ponadto należy zauważyć, że według bardziej szczegółowych zapisów w motywie 306 EVO należy uznać za spółkę przeżywającą trudności finansowe w rozumieniu wytycznych z 1999 r. dotyczących ratowania i restrukturyzacji oraz wytycznych wspólnotowych doty-

czących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw z 2004 r.⁽⁴⁴⁾ („wytyczne w sprawie ratowania i restrukturyzacji z 2004 r.”). Sytuacja finansowa EVO była trudna w całym okresie obejmującym lata 2003–2008. Pod koniec 2003 r. ponad połowa zarejestrowanego kapitału spółki została utracona, a sytuacja ta nie zmieniła się w następnych latach pomimo sukcesywnego zwiększania kapitału.

- (204) Zgodnie z przyjętą praktyką, gwarancje udzielone zagrożonym przedsiębiorstwom uznawane są za najprawdopodobniej stanowiące pomoc państwa⁽⁴⁵⁾.

- (205) Władze belgijskie dodały, że bez bezpłatnej gwarancji Miasta EVO nie mogłaby uzyskać kredytów. Zdaniem Komisji, powyższe stwierdzenie i utrzymująca się zła sytuacja finansowa EVO świadczą o tym, że kredyty udzielone przez banki prywatne w ramach bezpłatnej gwarancji przyznanej przez Miasto (lub AGVO) nie zostałyby udzielone w przypadku braku tej gwarancji. Dlatego też gwarantowane kredyty stanowią także korzyść dla EVO⁽⁴⁶⁾.

- (206) Ponadto władze belgijskie twierdzą, że gwarancje należy postrzegać jako element restrukturyzacji aukcji rybnej.

- (207) Komisja zauważa jednak, że ani bezpłatna gwarancja, ani inwestycje, na które najwyraźniej przeznaczono kredyty, nie zostały uwzględnione w planie operacyjnym. Ponadto rzeczonych kredytów i gwarancji (czyli tych faktycznie przyznanych) nie udzielono w 2002 r., kiedy EVO została powołana, ale później, w 2004 i 2005 r. Duża liczba udzielonych gwarancji świadczy również o tym, że przyznawano je na żądanie za każdym razem, kiedy uznawano, że EVO potrzebuje gwarancji, aby otrzymać kredyt z instytucji kredytowej. Komisja zauważa również, że jeden z kredytów udzielonych przez Fortis i zagwarantowanych przez Miasto został tak naprawdę przeznaczony na udzielenie kredytów właścicielom statków i trudno stwierdzić, w jaki sposób można to uznać za element planu restrukturyzacji lub nawet późniejszej prywatyzacji aukcji rybnej.

- (208) Zatem zdaniem Komisji bezpłatne gwarancje udzielone przez Miasto i AGVO stanowią korzyść na rzecz EVO w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

⁽⁴¹⁾ Wyrok w połączonych sprawach T-204/97 i T-270/97 EPAC, już cytowany, ust. 82.

⁽⁴²⁾ W przypadku sprawy dotyczącej gwarancji udzielonej przez spółkę dominującą, zob. Gwarancje CDC dla CDC IXIS, decyzja z dnia 17 stycznia 2003 r. w sprawie pomocy nr 50/01. Gwarancja została opłacona, ale nie na warunkach rynkowych i dlatego też uznano, że stanowi ona pomoc państwa.

⁽⁴³⁾ Wyrok w sprawie C-39/94, *SFEI przeciwko La Poste*, Zb.Orz. 1996, s. I-3547, ust. 61.

⁽⁴⁴⁾ Dz.U. C 244 z 1.10.2004, s. 2.

⁽⁴⁵⁾ Zob. np. pkt 17 wytycznych z 1999 r. dotyczących ratowania i restrukturyzacji.

⁽⁴⁶⁾ Decyzja 96/563/CE – *Jadecost* (Dz.U. L 246 z 27.9.1996), potwierdzona wyrokiem w sprawie C-288/96, *Niemcy przeciwko Komisji (Jadecost)*, Rec. 2000, s. I-8237, pkt 41.

10.1.2.2.2. Budynki

- (209) Władze belgijskie argumentują, że decyzję AGVO dotyczącą przyznania EVO prawa do bezpłatnego użytkowania budynków można uznać za zgodną z normalnymi rynkowymi standardami postępowania, jakie przyjąłby w podobnych warunkach zwykły inwestor prywatny.
- (210) Komisja nie może przyjąć takiego stwierdzenia. Przeczy mu fakt, że władze belgijskie zastrzegły, że przyszły partner strategiczny będzie musiał zawrzeć umowę najmu na użytkowanie budynków aukcji rybnej i będzie musiał opłacać czynsz. Co więcej, nie można również argumentować, że AGVO jako większościowy właściciel EVO⁽⁴⁷⁾ oczekiwała, że dochody EVO będą na tyle duże, by osiągnąć przez nią zyski kapitałowe uzasadniały brak opłaty za wynajem. Nie należy przy tym zapominać, że aukcja przynosiła co roku wysokie straty.
- (211) Władze belgijskie twierdzą, że brak czynszu zrekompenrowano tym, że EVO miała ponosić koszty odnawiania i naprawy budynków aukcji rybnej, co zazwyczaj byłoby obowiązkiem właściciela. Zdaniem władz belgijskich od 2002 r. EVO wydała 182 377,31 EUR na odnawianie i prace związane z infrastrukturą w obrębie aukcji rybnej.
- (212) Komisja w pierwszej kolejności zwraca uwagę na to, że władze belgijskie nie przedstawiły żadnych dokumentów potwierdzających, że EVO miała obowiązek pokrywania wszelkich kosztów odnawiania budynków aukcji rybnej ani też nie przedstawiły dokumentów potwierdzających, że EVO faktycznie zapłaciła 182 377,31 EUR za prace renowacyjne.
- (213) Komisja zauważa również, że władze belgijskie nie wykazały, że byłoby czymś niezwykłym, by najemca ponosił koszty odnawiania lub by w takim przypadku nie miał obowiązku opłacania czynszu. Nie wskazały również, jakie prace zostały podjęte, a zatem Komisja nie jest w stanie stwierdzić, czy przedmiotowe prace były czymś, czego zazwyczaj nie wymaga się od najemcy. Ponadto z otrzymanego dokumentu wynika, że w okresie między 2004 i 2007 r. AGVO podjęła prace renowacyjne związane z aukcją rybną, a ich koszty wyniosły 36 497,40 EUR. Fakt ten jest sprzeczny ze stwierdzeniem belgijskich władz, jakoby EVO miała pokrywać wszelkie koszty utrzymania i odnowienia.
- (214) Dodatkowo władze belgijskie nie dostarczyły żadnych dowodów na to, że kwota 182 377,31 EUR, rzekomo zapłacona przez EVO za prace renowacyjne, odpowiada czynszowi, który należałoby zapłacić za ponad pięcioletnie użytkowanie 13 600 m² budynków w normalnych warunkach rynkowych.
- (215) Ponadto nawet jeśli koszty renowacyjne można uznać za wyjątkowo istotne i traktować je jako rodzaj wynagrodzenia za użytkowanie budynków, czego władze belgijskie nie udowodniły, plan operacyjny z dnia 21 listopada 2001 r. jasno wskazuje, że skoro aukcja rybną niedawno przeszła modernizację, nie przewiduje się żadnych ważniejszych inwestycji w ciągu najbliższych 10 lat. Co za tym idzie, skoro AGVO postanowiła w 2002 r. bezpłatnie przekazać budynki do dyspozycji EVO, nie mogąc racjonalnie oczekiwać, by koszty ponoszone z tytułu rzekomo spoczywającego na EVO obowiązku ich utrzymania mogły być co najmniej równe czynszowi, który należałoby opłacać za użytkowanie, to działanie AGVO stanowi korzyść dla EVO. Ponieważ kwestię tego, czy AGVO działała jak zwykły inwestor prywatny należy rozważać w świetle wiedzy dostępnej w chwili podejmowania tej decyzji⁽⁴⁸⁾, należy stwierdzić, że EVO otrzymała pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE w formie przekazania tej spółce w 2002 r. budynków o powierzchni 13 600 m² do bezpłatnego użytkowania.

10.1.2.2.3. Kapitał założycielski i późniejsze podwyższenia kapitału

- (216) Odnośnie do kapitału założycielskiego wynoszącego około 370 tys. EUR przyznanego EVO Komisja posiłkuje się ponownie analizą przedstawioną w pkt 10.1.2.1.1 niniejszej decyzji. Władze belgijskie istotnie potwierdziły, że kapitał założycielski EVO sfinansowano z kapitału założycielskiego AGVO. Skoro Komisja stwierdziła już wcześniej, że prywatny inwestor nie przeprowadziłby restrukturyzacji aukcji rybnej i nie zainwestowałby w nią kwoty 250 mln BEF, można założyć, że tym bardziej nie zdecydowałby się on na powyższy krok oraz na to, aby kosztem części nowo wniesionego kapitału stworzyć przedsiębiorstwo całkowicie (w 100 %) zależne.
- (217) Odnośnie do podwyższenia kapitału poprzez umorzenie długu przez AGVO Komisja może również odwołać się do swojej analizy z pkt 10.1.2.1.1 niniejszej decyzji. Władze belgijskie istotnie potwierdziły, że podwyższenie kapitału EVO finansowano (częściowo⁽⁴⁹⁾) z kapitału założycielskiego AGVO.

⁽⁴⁸⁾ Wyroki w sprawie C-482/99, już cytowany, ust. 71; w sprawie T-16/96, już cytowany, ust. 76 oraz w połączonych sprawach T-228/99 i T-233/99, już cytowany, ust. 246.

⁽⁴⁹⁾ Kapitał EVO został sfinansowany także innymi środkami niż kapitał założycielski spółki AGVO. W istocie kwota kapitału wprowadzonego do EVO jest wyższa niż kapitał wniesiony do AGVO.

⁽⁴⁷⁾ Z wyjątkiem jednego z piętnastu tysięcy udziałów.

- (218) Istnieją ponadto inne powody, dla których należy stwierdzić, że AGVO nie działała jak hipotetyczny inwestor prywatny znajdujący się w analogicznej sytuacji.
- (219) Inwestycje publiczne uznawane są za pomoc państwa, gdy pozycja finansowa spółki otrzymującej pomoc, a w szczególności struktura i wielkość jej długów, jest taka, że z inwestycji kapitałowej nie można spodziewać się normalnego zwrotu (w postaci dywidendy lub zysków kapitałowych) w rozsądnej perspektywie czasowej.
- (220) Komisja zauważa, że pierwsze podwyższenie kapitału poprzez umorzenie długu miało miejsce dnia 31 grudnia 2004 r., po prawie półtora roku istnienia EVO. Podwyższenie kapitału było wyraźnie zamierzone jako sposób na wyrównanie ogromnych strat EVO. To samo można powiedzieć o podwyższeniu kapitału w 2005 i 2007 r. Oczywiście jest, że środki te podjęto nie po to, by uzyskać jakiś zwrot z kapitału w krótkiej lub długiej perspektywie, ale po prostu żeby wyrównać poniesione wcześniej straty. Inwestor prywatny nigdy nie zdecydowałby się na podwyższenie kapitału, zwłaszcza w dwóch ostatnich przypadkach. EVO nie była w dobrej kondycji finansowej i ekonomicznej, a sytuacja wyraźnie nie poprawiała się na lepsze, jak to ogłoszono w planie operacyjnym, w którym założono, że straty będą stopniowo maleć zamiast szybko rosnąć. W rzeczywistości już pod koniec 2003 r. ponad połowa zarejestrowanego kapitału EVO została utracona, a sytuacja ta nie zmieniła się w następnych latach pomimo sukcesywnego zwiększania kapitału. Widząc brak możliwości zwrotu z kapitału w przyszłości, racjonalny prywatny inwestor nie zdecydowałby się na podwyższanie kapitału spółki w celu wyrównania strat⁽⁵⁰⁾. Prawdopodobnie zastanowiliby się natomiast poważnie nad innymi dostępnymi działaniami (zamknięcie, sprzedaż itd.), a przynajmniej wymagałby jakichś gwarancji lub podjęcia działań restrukturyzacyjnych. Ponadto ta konkretna forma podwyższania kapitału (umorzenie długu) potwierdza, że ten sposób podwyższania kapitału nie może być uznawany za element restrukturyzacji planowanej w 2001 r.
- (221) Co więcej, należy zauważyć, że EVO trzeba uznać za spółkę zagrożoną⁽⁵¹⁾. Zgodnie z przyjętą praktyką gwarancje udzielone zagrożonym przedsiębiorstwom są uznawane za pomoc państwa⁽⁵²⁾.
- (222) W rezultacie kolejne podwyższenie kapitału przyniosło EVO korzyść w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

⁽⁵⁰⁾ Zob. również motyw 99 decyzji Komisji 2006/740/WE z dnia 20 października 2004 r. w sprawie Hamburgische Landesbank przeciwko Girozentrale (Dz.U. L 307 z 7.11.2006, s. 110).

⁽⁵¹⁾ Zob. motywy 203 i 306 niniejszej decyzji.

⁽⁵²⁾ Zob. np. pkt 17 wytycznych z 1999 r. dotyczących ratowania i restrukturyzacji.

10.1.2.3. Korzyść dla PAKHUIZEN

- (223) Jeśli chodzi o długoterminową umowę najmu z PAKHUIZEN o użytkowanie budynków⁽⁵³⁾, uwzględniając dostępne informacje, Komisja uważa, że stanowi ona korzyść dla PAKHUIZEN. Po pierwsze, opłata w wysokości zaledwie 25 EUR rocznie nie może być traktowana jako zwykła opłata za długoterminowy najem trwający 45 lat i obejmujący budynki o pow. 14 754 m², nawet jeśli są w bardzo złym stanie i wymagają odnowienia. Nie zmienia tego fakt, że PAKHUIZEN ma obowiązek odnowienia budynków. Zgodnie z prawem belgijskim⁽⁵⁴⁾ właściciel budynków istotnie nie ma obowiązku ich naprawy. Jednakże najemca ma obowiązek utrzymać budynki w dobrym stanie i podejmować wszelkie zwykłe prace naprawcze. Władze belgijskie nie wykazały, że prace renowacyjne, do których podjęcia zobowiązana była PAKHUIZEN zgodnie z długoterminową umową najmu wykraczały poza „zwykłe prace naprawcze”. Ponadto władze belgijskie nie przedstawiły żadnych dowodów na poparcie tezy, że koszty wynikające z tego obowiązku są równe opłacie za wynajem, którą należałoby zapłacić za użytkowanie budynków w normalnych warunkach rynkowych.
- (224) Co więcej, władze belgijskie przyznały, że PAKHUIZEN nie wypełniła swojego obowiązku odnowienia budynków i nie wykorzystywała budynków zgodnie z ich przeznaczeniem. Miasto najwyraźniej nie podjęło żadnych działań prawnych przeciwko PAKHUIZEN, zmierzających do wyegzekwowania warunków umowy, chociaż było do tego uprawnione. Zatem nawet gdyby uwzględniono koszty renowacji, a czynsz w wysokości 25 EUR rocznie uznano za równoważny cenie rynkowej – co jest bezpodstawne – należy uznać, że w każdym przypadku PAKHUIZEN otrzymała korzyść w chwili, w której wiadomym stało się, że Miasto nie będzie egzekwowało wypełnienia warunków umowy.
- (225) Ponadto odnośnie do wynajęcia budynków PAKHUIZEN, która zobowiązana była wypełnić warunki utrzymania i odnawiania budynków, należy zauważyć, że zgodnie z testem prywatnego inwestora, uwzględniając również warunki ustanowione w komunikacie Komisji w sprawie elementów pomocy państwa w sprzedaży gruntów i budynków przez władze publiczne, można uznać, że władze publiczne funkcjonują jako podmiot działający w warunkach gospodarki rynkowej, jeśli proponują zawarcie umowy po najwyższej możliwej cenie w ramach otwartego, przejrzystego i niedyskryminującego przetargu oferentowi przedstawiającemu najwyższą ofertę lub w następstwie wyceny wartości rynkowej dokonanej przez niezależnego eksperta. Wydaje się jednak, że w tym przypadku nie miało to miejsca.
- (226) Co więcej fakt, że po 27 latach właściciel budynków (pierwotnie Miasto, później AGVO) upoważniony jest do otrzymania połowy rocznego zysku PAKHUIZEN, nie zmienia niczego w powyższej ocenie. Korzyść taka

⁽⁵³⁾ Zob. motyw 44 niniejszej decyzji.

⁽⁵⁴⁾ Artykuł 5 ustawy z dnia 10 lutego 1824 r. w sprawie dzierżawy wieczystej, *Moniteur belge* XIX, nr 14.

jest zbyt odległa i niepewna, żeby przedstawiała jakąkolwiek wartość bieżącą netto dla właściciela budynków. Ponadto nawet jeśli miałyby taką wartość, władze belgijskie nie udowodniły, że wartość ta, nawet jeśli połączona z kwotą 25 EUR rocznie i (wykraczającymi poza zwykłe) kosztami odnawiania budynków jest na tyle wysoka, żeby równać się cenie rynkowej wynajmu wspomnianej nieruchomości przez PAKHUIZEN.

- (227) W rezultacie jest to dla PAKHUIZEN dodatkowy roczny zysk w odniesieniu do jej kosztów operacyjnych, co stanowi korzyść w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
- (228) Jeśli chodzi o okres 26 marca 2004 r. — dniu, w którym AGVO stała się właścicielem przedmiotowych budynków, Komisja zwraca uwagę, że umowa najmu została przedłużona na takich samych warunkach, jak wcześniej, a zatem korzyść dla PAKHUIZEN utrzymywała się cały czas.

10.1.2.4. *Korzyść gospodarstw rybackich korzystających z usług EVO i PAKHUIZEN*

- (229) W decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja stwierdziła, że EVO i prawdopodobnie także PAKHUIZEN oferowały gospodarstwom rybackim, korzystającym z aukcji, swoje usługi, za które pobierały opłaty poniżej wartości, jaką zażądałby podmiot prywatny.
- (230) Wydaje się, że EVO opłacała całość lub część kosztów transportu kontenerowego z różnych miejsc w Europie, a przewożone ryby miały być sprzedawane na aukcji w Ostendzie. Ponadto EVO udzielała kredytów po stawkach niższych niż rynkowe, zastrzegając, że gospodarstwo zaciągające pożyczkę będzie sprzedawać swoje połowy na aukcji w Ostendzie.
- (231) Komentarze przekazane przez strony trzecie sugerują, że EVO podjęła także inne praktyki naruszające normalną konkurencję na rynku, ale Komisja nie otrzymała informacji, które mogłyby to potwierdzić. Władze belgijskie zakwestionowały to, że EVO oferowała usługi poniżej cen rynkowych.
- (232) Chociaż Komisja otrzymała nieliczne dowody dotyczące warunków handlowych, zgodnie z którymi EVO oferowała swoje usługi, nie można wykluczyć, że przedsiębiorstwa sprzedające na aukcji rybnej w Ostendzie uzyskały korzyść w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Jednakże na tym etapie Komisja dostrzega również pewną słusność argumentu władz belgijskich, które twierdzą, że sam fakt, że dzięki pomocy państwa EVO była w stanie oferować swoje usługi na lepszych warunkach niż miałyby to miejsce bez pomocy, nie oznacza bezpośrednio, że

pomoc państwa faworyzowała właścicieli statków i gospodarstwa rybackie.

- (233) Z tych powodów Komisja uznaje, że nie jest możliwe stwierdzenie z całą pewnością, że właściciele statków uzyskali korzyść. Ponadto jako że Komisja w niniejszej decyzji nakazuje zakończenie i zwrot pomocy udzielonej AGVO, EVO i PAKHUIZEN, możliwe jest, że jakkolwiek korzyść zaniknie lub przynajmniej zostanie bardzo zmniejszona. Co więcej, niewątpliwie głównym beneficjentem pomocy jest restrukturyzowana aukcja rybną, która wykorzystwała pomoc, aby utrzymać się na rynku i zwiększyć swój udział w nim poprzez oferowanie usług ze stratą, zakłócając w ten sposób normalne funkcjonowanie rynku.

10.1.3. ZASOBY PAŃSTWA I MOŻLIWOŚĆ PRZYPISANIA PAŃSTWU DZIAŁAŃ

- (234) Komisja zwraca uwagę, że omawiane działania obejmują czynności samego Miasta, a także czynności finansowane z zasobów państwowych i przypisywane Miastu.

10.1.3.1. *Udzielone przez władze publiczne*

- (235) Po pierwsze, Miasto przyznało AGVO pomoc w postaci kapitału założycielskiego finansowanego z budżetu Miasta, bezpłatnych gwarancji na kredyty z banków prywatnych, przeniesienia własności swoich budynków na AGVO i udzielonego AGVO upoważnienia do ustanawiania i poboru podatków miejskich. Przyznało także PAKHUIZEN pomoc w postaci długoterminowej umowy najmu na użytkowanie budynków oraz EVO w postaci bezpłatnych gwarancji kredytów udzielonych przez banki prywatne.

- (236) Działania te są zatem finansowane z zasobów państwowych i mogą być przypisane państwu.

10.1.3.2. *Działania, które mogą być przypisane władzom publicznym*

- (237) Po drugie, jeśli chodzi o korzyść udzieloną przez AGVO na rzecz EVO i przez AGVO na rzecz PAKHUIZEN, Komisja zwraca uwagę, że zgodnie z odpowiednimi zapisami aktu założycielskiego AGVO jest jedynym udziałowcem EVO (poza członkiem Rady Miejskiej, niejakim Miroir, który posiada jeden z 15 000 udziałów) i PAKHUIZEN, oraz mianuje wszystkich członków zarządu tych przedsiębiorstw. Miasto jest jedynym udziałowcem AGVO, a Rada Miejska nominuje wszystkich członków zarządu AGVO. W rezultacie daje to Miastu decydujący wpływ na działania AGVO.

- (238) Ponadto w myśl aktu założycielskiego spółki AGVO jest odpowiedzialna za zarządzanie, rozwój i użytkowanie aukcji rybnej i doku rybackiego w Ostendzie oraz przylegających do nich pomieszczeń gospodarczych, jak również za podejmowanie wszystkich działań bezpośrednio lub pośrednio z nimi związanych. Innymi słowy, statut spółki zobowiązuje AGVO do angażowania się w zarządzanie aukcją rybną.
- (239) Jeśli chodzi konkretnie o długoterminową umowę najmu budynków z PAKHUIZEN, została ona zawarta bezpośrednio przez Miasto.
- (240) Dlatego w świetle sprawy Stardust⁽⁵⁵⁾ i biorąc pod uwagę wymienioną powyżej pomoc publiczną udzieloną tym przedsiębiorstwom, AGVO należy uznać za organ kontrolowany przez państwo, a jego decyzje związane z podwyższaniem kapitału EVO, bezpłatnymi gwarancjami kredytów dla EVO i prawem do bezpłatnego użytkowania budynków dla EVO należy uznać za podejmowane przez organ władzy publicznej.
- (241) Władze belgijskie nie podważyły tych ustaleń. Przeciwnie, potwierdziły, że Miasto kontrolowało EVO i PAKHUIZEN za pośrednictwem⁽⁵⁶⁾ AGVO.

10.1.4. ZAKŁÓCENIE KONKURENCJI I WPŁYW NA HANDEL

- (242) Działania Miasta przyniosły korzyści spółkom AGVO, EVO i PAKHUIZEN. AGVO, EVO i PAKHUIZEN stanowią grupę przedsiębiorstw działających na wspólnym rynku, prowadzących handel rybną na aukcji i świadczących usługi związane z sektorem rybołówstwa.
- (243) Rynek aukcji rybnych, na którym aukcje z sąsiednich państw członkowskich bezpośrednio konkurują ze sobą o przyciągnięcie rybaków z różnych państw członkowskich, jest bardzo konkurencyjny. Co za tym idzie, jakiegokolwiek korzyści przyznane jednemu podmiotowi na tym rynku mogą zakłócić lub grozić zakłóceniem konkurencji między aukcjami i wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi.
- (244) Potwierdzają to komentarze przekazane przez strony trzecie. Faktycznie także aukcje rybne lub stowarzyszenia aukcji z Wielkiej Brytanii, Danii i innych państw europejskich

zainteresowały się takim postępowaniem i wykazały wpływ, jaki na ich przedsiębiorstwa miała powyższa pomoc państwa.

- (245) Ponadto Komisja zauważa, że władze belgijskie nadmieniły, że kupnem aukcji rybnej w Ostendzie interesowały się nie tylko aukcje rybne belgijskie, ale także z innych państw członkowskich.
- (246) Jeśli chodzi o rynek usług najmu, pomoc dla przedsiębiorstw działających w tym sektorze może zakłócić konkurencję z przedsiębiorstwami świadczącymi usługi najmu w innych portach rybnych, w tym w innych państwach członkowskich, oraz przedsiębiorstwami oferującymi budynki pod wynajem w pobliżu portu rybackiego w Ostendzie (co może również dotyczyć przedsiębiorstw z innych państw członkowskich). Środki pomocy mogły również pomóc w utrzymaniu lub wzmocnieniu pozycji rynkowej AGVO i PAKHUIZEN, których działalność nie była lub nie mogła być przejęta przez inne przedsiębiorstwo, któremu takiej pomocy nie udzielono. Należałoby nadmienić, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości sam fakt, że pozycja konkurencyjna przedsiębiorstwa jest wzmocniona w porównaniu z innymi konkurującymi przedsiębiorstwami poprzez przyznanie mu korzyści gospodarczej, która nie miałaby miejsca w normalnej działalności firmy, wskazuje na potencjalne zakłócenie konkurencji⁽⁵⁷⁾.

- (247) Jeśli chodzi o zarządzanie portami rybnymi, Komisja uznaje, że pomoc dla takich przedsiębiorstw mogła zakłócić konkurencję z przedsiębiorstwami zarządzającymi innymi portami rybnymi konkurującymi z portem w Ostendzie. Środki pomocy mogły również pomóc w utrzymaniu lub wzmocnieniu pozycji rynkowej przedsiębiorstwa, którego działalność byłaby lub mogłaby być prowadzona przez inne przedsiębiorstwo, któremu takiej pomocy nie udzielono⁽⁵⁸⁾.

- (248) Komisja pragnie dodać, że chociaż AGVO i PAKHUIZEN nie funkcjonują bezpośrednio na rynku aukcji rybnych, świadczą usługi, które są związane z tą działalnością i które wpływają na atrakcyjność aukcji rybnej. Komisja zwraca również uwagę na to, że AGVO operuje pośrednio na rynku aukcji rybnych poprzez zależne od siebie przedsiębiorstwo EVO. Pomoc udzielona AGVO i PAKHUIZEN może zatem nie tylko zakłócić konkurencję i wpłynąć na wymianę handlową między państwami członkowskimi na konkretnym rynku ich działalności (rynek najmu i rynek portów rybnych), ale także na rynku aukcji rybnych.

⁽⁵⁵⁾ Wyrok w sprawie C 482/99, już cytowany.

⁽⁵⁶⁾ Zob. odpowiedzi przedstawione przez władze Belgii z dnia 19 października 2006 r., s. 3: „zowel op het niveau van aandeelhouderschap als dat van de organen (bestuur) dient de Gemeente (achter AGVO) krachtens de wet de meerderheid te hebben in de stemrechten. Dit is hier het geval.”

⁽⁵⁷⁾ Zob. wyrok w sprawie 730/79, *Philip Morris*, Rec. 1980, s. 2671, pkt 11 i 12.

⁽⁵⁸⁾ Zob. wyrok w sprawie 730/79, już cytowany.

10.1.5. WNIOSKI

(249) W związku z powyższym Komisja uznaje, że następujące działania należy uznać za spełniające warunki art. 107 ust. 1 TFUE, a zatem za pomoc państwa:

a) korzyści przyznane AGVO poniższymi decyzjami Miasta:

— zapewnienie AGVO kapitału początkowego w wysokości 250 mln BEF (6 179 338 EUR),

— przyznanie AGVO wyłącznego prawa do użytkowania ziemi i budynków usytuowanych w obrębie portu rybackiego,

— przekazanie AGVO budynków,

— udzielenie bezpłatnych gwarancji kredytów dla AGVO, oraz

— przyznanie AGVO prawo do pobierania i korzystania z komunalnych zobowiązań podatkowych;

b) korzyści przyznane EVO poniższymi decyzjami:

— przyznanie przez Miasto i AGVO bezpłatnych gwarancji niezbędnych dla otrzymania kredytów zaciągniętych przez EVO,

— niepobieranie czynszu od EVO za użytkowanie budynków, oraz

— przekazanie przez AGVO na rzecz EVO kapitału założycielskiego i podwyższenie kapitału w wysokości 3 969 000 EUR;

c) korzyści przyznane PAKHUIZEN przez Miasto, a następnie przez AGVO, w formie długoterminowej umowy najmu na użytkowanie budynków.

10.2. ZGODNOŚĆ

(250) Pomoc państwa może zostać uznana za spełniającą warunki rynku wewnętrznego, jeżeli jest zgodna z jednym z wyjątków przewidzianych w TFUE. Przedsiębiorstwa, o których mowa, to przedsiębiorstwa działające głównie w sektorze rybołówstwa. Są one również aktywne na rynku usług najmu. Komisja uważa, że AGVO jako zarządca portu rybackiego oraz EVO jako zarządca aukcji rybnej są przedsiębiorstwami, których

znaczna część działalności można zaklasyfikować do sektora rybołówstwa. W przypadku PAKHUIZEN jest mniej oczywiste, czy przedsiębiorstwo to można uznać za działające w sektorze rybołówstwa.

(251) Pomoc państwa w sektorze rybołówstwa można uznać za zgodną z rynkiem wewnętrznym, jeżeli spełnia ona wymogi Wytycznych w sprawie rybołówstwa. Zgodnie z pkt 5.3 obecnie obowiązujących wytycznych „pomoc przyznana bezprawnie” w rozumieniu art. 1 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 659/1999 zostanie oceniona zgodnie z obowiązującymi wytycznymi po wejściu w życie aktu administracyjnego ustanawiającego daną pomoc. Dlatego też pomoc należy oceniać zgodnie z wytycznymi w sprawie rybołówstwa z 2001, 2004 i 2008 r.

(252) Jeżeli PAKHUIZEN nie może być uznana za przedsiębiorstwo rybackie, zgodnie z zaleceniem Komisji pomoc należy ocenić na podstawie ogólnych zasad mających zastosowanie do wszystkich sektorów oraz zgodnie z celami pomocy.

(253) Komisja zauważa również, że władze belgijskie nie zakwestionowały analizy Komisji w zakresie zgodności.

10.2.1. POMOC PRZYZNANA AGVO

(254) W odniesieniu do pomocy przyznanej AGVO przez Miasto ocena powinna rozróżnić poszczególne działania i daty ich podejmowania.

10.2.1.1. **Kapitał założycielski**

(255) Władze belgijskie wyraziły sugestię, że kapitał założycielski należy postrzegać przez pryzmat restrukturyzacji aukcji rybnej w Ostendzie.

(256) Zgodnie z pkt 2.2.4 wytycznych w sprawie rybołówstwa z 2001 r., mających zastosowanie w czasie omawianej restrukturyzacji, pomoc mająca na celu restrukturyzację firm znajdujących się w trudnej sytuacji musi być oceniana zgodnie ze Wspólnotowymi wytycznymi dotyczącymi pomocy państwa na rzecz wspomagania i restrukturyzacji przedsiębiorstw przeżywających trudności, które miały zastosowanie w momencie przyznania pomocy, czyli w tym przypadku z wytycznymi z 1999 r., również w przypadku gdy odnosi się ona do przedsiębiorstw działających w sektorze rybołówstwa i akwakultury⁽⁵⁹⁾.

⁽⁵⁹⁾ Zob. również pkt 12 wytycznych w sprawie wspomagania i restrukturyzacji z 1999 r., który stanowi, że wytyczne w sprawie wspomagania i restrukturyzacji z 1999 r. mają zastosowanie także do sektorów rolnego i rybołówstwa.

- (257) Zgodnie z pkt 2.1 wytycznych z 1999 r. dane przedsiębiorstwo przeżywa trudności w sytuacji, gdy jest niezdolne, biorąc pod uwagę stan jego własnych środków finansowych lub środków, które byłoby gotowi przeznaczyć na jego rzecz właściciele/akcjonariusze i wierzyciele, do zahamowania strat, które przy braku interwencji zewnętrznej ze strony władz publicznych, doprowadziłyby je do niemalże pewnej śmierci ekonomicznej w krótkiej lub średniej perspektywie czasowej. Trudności przedsiębiorstwa objawiają się zwykle wzrastającym poziomem strat, spadkiem obrotów, gromadzeniem się zapasów, przerostem zdolności produkcyjnych, zmniejszeniem marży brutto samofinansowania, wzrastającym zadłużeniem, wzrostem kosztów finansowych, jak również osłabieniem lub zanikiem wartości aktywów netto.
- (258) Zdaniem Komisji nie ma żadnych wątpliwości co do tego, że aukcja rybną w Ostendzie w 2001 r. wykazywała wszelkie cechy „przedsiębiorstwa przeżywającego trudności”. Jak opisano w motywie 17, od 1991 r. do 2001 r. jej udział w dostawach ryb do belgijskich przystani spadł z ok. 37 % do 20 %. Od 1997 r. do 2001 r. jej obroty spadły z 20 550 000 EUR do 13 440 000 EUR i przez lata Miasto odnotowywało średnią roczną stratę w wysokości 1 850 000 EUR. W rezultacie w 2001 r. Miasto stanęło przed wyborem między zamknięciem aukcji rybną, a jej restrukturyzacją. Komisja uważa zatem, że aukcja rybną w Ostendzie kwalifikuje się do kategorii „przedsiębiorstwa przeżywającego trudności”, zgodnie z wytycznymi w sprawie wspomaganie i restrukturyzacji z 1999 r. Władze belgijskie nie wyraziły sprzeciwu wobec tego wniosku.
- (259) Mimo że AGVO jest nowopowstałym podmiotem gospodarczym, Komisja zauważa, że kapitał założycielski był częścią planu restrukturyzacji aukcji rybną w Ostendzie. Jako że aukcja rybną w Ostendzie była przedsiębiorstwem znajdującym się w trudnej sytuacji, a AGVO została utworzona wyłącznie na potrzeby jej restrukturyzacji, i jako że AGVO przejęła nie tylko majątek aukcji rybną w Ostendzie, ale również obciążenia finansowe związane ze spłatą różnych kredytów bankowych, AGVO może zostać uznana za przedsiębiorstwo przeżywające trudności w czasie, gdy przekazano kapitał założycielski. W związku z tym kapitał założycielski można uznać za pomoc na rzecz restrukturyzacji⁽⁶⁰⁾, zgodnie z definicją zawartą w wytycznych w sprawie wspomaganie i restrukturyzacji z 1999 r.
- (260) Mimo iż AGVO kwalifikuje się do pomocy na podstawie pkt 30 wytycznych w sprawie wspomaganie i restrukturyzacji z 1999 r., pomoc na rzecz restrukturyzacji aukcji w postaci stworzenia AGVO i przekazania jej kapitału początkowego w wysokości 250 mln BEF (6 179 338 EUR) nie spełnia warunków zgodności z rynkiem wewnętrznym, o których mowa w pkt 32 wytycznych w sprawie wspomaganie i restrukturyzacji z 1999 r.
- (261) Zgodnie z pkt 32 rzeczonych wytycznych „plan restrukturyzacji, którego okres trwania musi być możliwie najkrótszy, musi przywrócić długoterminową rentowność przedsiębiorstwa w rozsądnych ramach czasowych i na podstawie realistycznych założeń co do przyszłych warunków działania”. Komisja uważa, że plan restrukturyzacji, o którym mowa w motywie 19, nie spełnia tych warunków. Komisja odnotowuje, że plan nie zawiera żadnych konkretnych środków wewnętrznych, mających na celu poprawę funkcjonowania aukcji i zaniechanie działań przynoszących straty.
- (262) Ponadto wbrew wymaganiom zawartym w pkt 32 wytycznych w sprawie wspomaganie i restrukturyzacji z 1999 r., wydaje się, że restrukturyzacja nie została oparta na badaniu rynku, dostarczającym informacje dotyczące przewidywalnej ewolucji podaży i popytu, analizę przedmiotowego rynku i inne informacje, o których mowa w załączniku I do wytycznych w sprawie wspomaganie i restrukturyzacji z 1999 r.
- (263) Plan restrukturyzacji nie zawiera również elementów, o których mowa w pkt 33 wytycznych w sprawie wspomaganie i restrukturyzacji z 1999 r., czyli odniesienia do warunków, które spowodowały trudności przedsiębiorstwa, co pozwoliłoby ocenić czy zaproponowane środki są właściwe, oraz do zastanej sytuacji i przewidywalnej ewolucji podaży i popytu na rynku odnośnych wyrobów, wraz ze scenariuszami zawierającymi hipotezy optymistyczne, pesymistyczne i pośrednie, jak również poszczególne mocne i słabe strony przedsiębiorstwa.
- (264) Ponadto Komisja nie dopatryła się w udostępnionych informacjach żadnego dowodu wskazującego na to, że kwota pomocy została ograniczona do ścisłego, niezbędnego minimum, zgodnie z wymogami zawartymi w pkt 40 wytycznych w sprawie wspomaganie i restrukturyzacji z 1999 r., oraz że beneficjent został zobowiązany przyczynić się znacząco do planu restrukturyzacji na zasadzie wyłożenia własnych środków. W świetle powyższego zapisu warto również zaznaczyć, że zgodnie z pkt 41 wytycznych w sprawie wspomaganie i restrukturyzacji z 1999 r. pomoc może zostać wykorzystana jedynie w celu przywrócenia dobrej kondycji przedsiębiorstwa i nie powinna umożliwiać korzystającemu z pomocy, podczas wdrażania planu restrukturyzacji, rozwijania jego zdolności produkcyjnych. Jednakże jak odnotowano powyżej, plan finansowy sporządzony w 2001 r. sugeruje, że aukcja rybną mogła znowu przynosić zyski po 8 latach, bez potrzeby korzystania z całej kwoty 250 mln BEF. Plan operacyjny przewiduje również 10 % wzrost obrotów w ciągu pierwszych 5 lat funkcjonowania zrestrukturyzowanej aukcji rybną na rynku, co świadczy o tym, że planowano rozwój aukcji rybną. Wydaje się zatem, że zamierzeniem planu naprawczego nie było zadbanie o to, by pomoc została przeznaczona na przywrócenie dobrej kondycji przedsiębiorstwa, lecz osiągnięcie przez aukcję rybną pozycji, w której mogłaby użyć dodatkowych środków płynnych na rozwijanie zdolności produkcyjnych, działalności lub podejmowanie agresywnych działań na

⁽⁶⁰⁾ Decyzja Komisji 2008/849/WE z dnia 16 lipca 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 14/07 (ex NN 15/07) udzielonej przez Włochy na rzecz NGP (Dz.U. L 301 z 12.11.2008, s. 14).

rynku. Z otrzymanych informacji wynika, że pomoc została rzeczywiście przekazana na rozwijanie działalności aukcji⁽⁶¹⁾ i na podejmowanie agresywnych działań zakłócających rynek⁽⁶²⁾.

- (265) Komisja zauważa również, że plan restrukturyzacji nie zawiera żadnych środków gwarantujących pełną realizację planu i stosowanie się do warunków w nim zawartych.
- (266) Ponadto Belgia nie wykazała, że podjęła środki rekompensaty przewidziane w pkt 35–39 wytycznych w sprawie wspomagania i restrukturyzacji z 1999 r., ani nie udowodniła, tytułem alternatywy, że zostały spełnione konkretne (alternatywne) warunki dla rolnictwa (w tym dla rybołówstwa), opisane w pkt 73–82 wytycznych w sprawie wspomagania i restrukturyzacji z 1999 r.⁽⁶³⁾. Wygląda na to, że wbrew wymaganiom zawartym w pkt 35 wytycznych w sprawie wspomagania i restrukturyzacji z 1999 r. Miasto nie podjęło kroków na rzecz złagodzenia, na tyle na ile jest to możliwe, niekorzystnych dla konkurentów skutków pomocy. Tymczasem, biorąc pod uwagę szczególną sytuację aukcji rybnych, szczególnie w odniesieniu do ograniczonej podaży wynikającej z restrykcyjnych środków ochrony ustalanych każdego roku na poziomie unijnym, bardzo prawdopodobnym wydaje się, że pomoc mogła mieć niekorzystny wpływ na konkurencyjne aukcje, na co Miasto powinno zwrócić szczególną uwagę.
- (267) Dlatego też pomoc udzielona AGVO na restrukturyzację aukcji rybnej nie jest zgodna z warunkami wymienionymi w wytycznych w sprawie wspomagania i restrukturyzacji z 1999 r. ani z wytycznymi w sprawie rybołówstwa z 2001 r., które odwołują się do wytycznych w sprawie wspomagania i restrukturyzacji.

⁽⁶¹⁾ Przejęcie Pakhuizen przez AGVO w 2004 r. oraz objęcie 51 % udziałów w Haf Holding BO, mającym siedzibę w Islandii, w 2006 r. EVO zaangażowała się również w kilka projektów, takich jak Polar Drift (projekt związany z krabem królewskim) czy projekt Novafish (HAF Holding), które zostały wspomniane w sprawozdaniu finansowym za rok 2005. Zob. również uwagi przedłożone przez Targ Rybny w Grimsby, sugerujące że „na przełomie lat 2005 i 2006 EVO zaczęło kupować ryby prosto od islandzkich rybaków po ustalonych (wysokich) cenach i wystawiało je na aukcji w Ostendzie, często po zaniżonych cenach”. Belgijskie władze nie zakwestionowały żadnych uwag zgłoszonych przez strony trzecie. Ponadto dokumenty przetargowe przedłożone przez władze belgijskie potwierdzają, że EVO angażowała się w działalność zagraniczną przed rokiem 2007, ale zaniechała jej w roku 2007 (zob. Memorandum, s. 39).

⁽⁶²⁾ Pożyczki udzielane pod warunkiem, że pożyczający będzie sprzedawał swoje ryby na aukcji w Ostendzie, udział (czasami nawet w wysokości 100 %) w kosztach transportu, w przypadku gdy ryby wystawiane są na aukcji rybnej w Ostendzie, gwarantowana cena minimalna na aukcji itd.

⁽⁶³⁾ Punkt 70 wytycznych w sprawie wspomagania i restrukturyzacji z 1999 r. stanowi, że pkt 35–39 wytycznych w sprawie wspomagania i restrukturyzacji z 1999 r. mają zastosowanie do wszystkich przedsiębiorstw sektora rolnego, w tym również do małych i średnich przedsiębiorstw. W odniesieniu do sektora rolnego i kompensat państwa członkowskie mogą wybrać, czy chcą stosować się do zapisów pkt 35–39 wytycznych w sprawie wspomagania i restrukturyzacji z 1999 r. czy do specjalnych rozporządzeń wymienionych w pkt 73–82 wytycznych w sprawie wspomagania i restrukturyzacji z 1999 r.

- (268) Kwestia, czy udostępnienie kapitału może być uznane za rekompensatę za zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych, została przeanalizowana przez Komisję w pkt 10.2.1.4 niniejszej decyzji.

10.2.1.2. Przekazanie prawa własności do budynków oraz wyłącznego prawa do użytkowania gruntu i budynków

- (269) Jak ustalono w pkt 10.1.2.2.2 niniejszej decyzji, udzielenie wyłącznego prawa do bezpłatnego użytkowania budynków od dnia 14 marca 2002 r. i w następstwie przekazanie przez Miasto prawa własności do kilku budynków o łącznej powierzchni 57 500 m² odbyło się bez nałożenia na AGVO zobowiązań o podobnej wartości. Zaobserwowano, że ani statut spółki, ani akt przeniesienia własności nie są powiązane z żadnym szczególnym bądź nietypowym warunkiem lub zobowiązaniem, które usprawiedliwiłyby brak czynszu czy wynagrodzenia.
- (270) Tego typu działanie musi zatem zostać uznane za pomoc mającą na celu poprawę sytuacji przedsiębiorstwa i jego płynności finansowej, co w rezultacie prowadzi do zmniejszenia kosztów produkcji korzystającego z pomocy.
- (271) Według Komisji pomoc nie odpowiada żadnej z zasad zgodności z rynkiem wewnętrznym, o których mowa w wytycznych w sprawie rybołówstwa z 2001 r., a belgijskie władze nie przedłożyły żadnego dowodu w tej kwestii.
- (272) Odnośnie do kwestii ustalenia, czy bezpłatnie odstąpione wyłączne prawo użytkowania i bezpłatne przeniesienie prawa własności powinny być postrzegane przez pryzmat restrukturyzacji aukcji rybnej, Komisja ustaliła w motywie 260 i następnych niniejszej decyzji, że mimo iż AGVO kwalifikowała się do pomocy na rzecz restrukturyzacji w czasie udzielania przedmiotowych środków (tzn. spełniała kryteria przedsiębiorstwa przeżywającego trudności), warunki zawarte w wytycznych w sprawie wspomagania i restrukturyzacji z 1999 r. nie zostały spełnione.
- (273) Odnośnie do kwestii ustalenia, czy wyłączne prawo użytkowania i przekazanie prawa własności mogą być uznane za rekompensatę za zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych, Komisja odsyła do analizy przeprowadzonej w pkt 10.2.1.4 niniejszej decyzji.

10.2.1.3. Gwarancje kredytów

- (274) Belgijskie władze uważają, że należy odróżnić bezpłatne gwarancje dla kredytów, które zostały wykorzystane w ramach prac renowacyjnych, od tych, które zostały przeznaczone na wsparcie EVO.

- (275) Władze przyznały, że pożyczka w wysokości 550 000 EUR została przeznaczona na wsparcie EVO. odwołują się do wytycznych w sprawie wspomagania i restrukturyzacji firm.
- (276) Władze belgijskie wyraziły sugestię, że bezpłatne gwarancje dla kredytów, które zostały przeznaczone na wsparcie EVO, należy postrzegać przez pryzmat restrukturyzacji aukcji rybnej.
- (277) Komisja zaznacza jednak, że – jak ustalono w motywie 260 i następnych niniejszej decyzji – mimo iż AGVO kwalifikowało się do pomocy na rzecz restrukturyzacji w czasie udzielania przedmiotowych środków (tzn. spełniało kryteria przedsiębiorstwa przeżywającego trudności), warunki zgodności zawarte w wytycznych w sprawie wspomagania i restrukturyzacji z 1999 r. nie zostały spełnione.
- (278) Ponadto Komisja zauważa, że bezpłatne gwarancje stanowią środki pomocowe, które nie zostały uwzględnione w planie restrukturyzacji. Komisja przypomina, że zgodnie z pkt 3.2.3 wytycznych w sprawie wspomagania i restrukturyzacji z 1999 r. oraz z pkt 3.3 wytycznych w sprawie ratowania i restrukturyzacji z 2004 r. ⁽⁶⁴⁾ pomoc na rzecz restrukturyzacji powinna zostać udzielona tylko raz. Dlatego też przyjmując nawet, że pierwotna pomoc, czyli kapitał założycielski, odpowiadała obowiązującym wytycznym w sprawie wspomagania, ratowania lub restrukturyzacji – co jednak nie zachodzi w tym przypadku – bezpłatne gwarancje nie są zgodne z zasadą „jednorazowej pomocy”.
- (279) Władze belgijskie sugerują, że ostatecznie Miasto postanowiło udzielić bezpłatnych gwarancji dla kredytów zamiast wpłacać kolejne roczne raty kapitału założycielskiego. Komisja zauważa jednak, że plan restrukturyzacji nie został zmieniony, zgodnie z pkt 52 wytycznych w sprawie wspomagania i restrukturyzacji z 1999 r. i wytycznymi w sprawie ratowania i restrukturyzacji z 2004 r. Ponadto niejasne jest, czy kwota pomocy została zwiększona, zmniejszona czy może zmieniona została forma przedmiotowej pomocy. Mimo iż raty kapitału założycielskiego faktycznie nie były wpłacane co roku, zgodnie z pierwotnym założeniem, AGVO miała nadal prawo wymagać od swojego udziałowca wpłaty pozostałej kwoty kapitału założycielskiego. AGVO skorzystała istotnie z tego prawa w 2006 i 2007 r., uzyskując wypłaty kolejnych rat.
- (280) W rezultacie Komisja stwierdza, że bezpłatna gwarancja dla kredytu w wysokości 550 000 EUR nie jest zgodna z warunkami wymienionymi w wytycznych w sprawie wspomagania i restrukturyzacji z 1999 r. i w wytycznych w sprawie ratowania i restrukturyzacji z 2004 r. ani z wytycznymi w sprawie rybołówstwa z 1999 r., które
- (281) Odnośnie do gwarancji dla kredytów, które zostały przeznaczone na prace renowacyjne, Komisja odsyła do analizy w pkt 10.2.1.4 niniejszej decyzji.
- 10.2.1.4. Zobowiązania podatkowe i rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych**
- (282) Władze belgijskie wysunęły argument, że część kapitału założycielskiego, budynków i gwarancji kredytów była przeznaczona na rzecz świadczenia usług w ogólnym interesie (gospodarczym), mianowicie na potrzeby zarządzania portem rybackim i wynajmowania budynków organizacjom publicznym i quasi-publicznym. Przedstawiły również pogląd, że prawo do pobierania (i wykorzystywania) zobowiązań podatkowych użytkowników należy postrzegać jako część zadań publicznych AGVO.
- (283) Belgijskie władze nie wykazały jednak, że środki te są zgodne z zapisami art. 106 ust. 2 TFUE. Trzeba nadmienić, że do obowiązków państwa członkowskiego powołującego się na art. 106 ust. 2 TFUE jako na odstępstwo od podstawowych zasad Traktatu należy wykazanie, że warunki stosowania tego przepisu zostały spełnione ⁽⁶⁵⁾. Mimo to Komisja zbadała, czy środki pomocowe mogą, do pewnego stopnia, zostać uznane za rekompensatę z tytułu świadczenia usług publicznych, udzieloną zgodnie z warunkami przedstawionymi w art. 106 ust. 2 TFUE.
- (284) W tym względzie Komisja wydała komunikaty dotyczące usług użyteczności publicznej w 1996 ⁽⁶⁶⁾ i 2001 r. ⁽⁶⁷⁾ – Usługi świadczone w interesie ogólnym w Europie – oraz Wspólnotowe ramy dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych z 2005 r. ⁽⁶⁸⁾, definiujące kryteria, według których pomoc państwa może zostać uznana za zgodną z zapisami art. 106 ust. 2.
- (285) Jedno z tych kryteriów mówi, że państwo członkowskie powinno powierzyć, w drodze specjalnego aktu, świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym przedsiębiorstwu korzystającemu z pomocy. Taki akt bądź akty muszą przynajmniej określać dokładny charakter i czas trwania zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych oraz tożsamość zainteresowanych przedsiębiorstw.
- (286) Komisja zgadza się, że na podstawie statutu powierzono AGVO zarządzanie portem rybackim, co sugeruje nałożenie pewnych szczególnych zobowiązań.

⁽⁶⁴⁾ Dz.U. C 244 z 1.10.2004, s. 2.

⁽⁶⁵⁾ Wyrok w sprawie C-158/94, Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej, Rec. 1997, s. I-5789, pkt 54.

⁽⁶⁶⁾ Dz.U. C 281 z 26.9.1996, s. 3.

⁽⁶⁷⁾ Dz.U. C 17 z 19.1.2001, s. 4.

⁽⁶⁸⁾ Dz.U. C 297 z 29.11.2005, s. 4.

- (287) Jednak w odniesieniu do działalności AGVO w zakresie najmu Komisja zauważa, że zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych nie są jasno zdefiniowane. Komisja w szczególności nie znalazła żadnego przepisu nakładającego na AGVO szczególne zobowiązania w tym zakresie, a władze belgijskie nie dostarczyły dodatkowych informacji w tej kwestii. Wydaje się, że władze belgijskie sądzą, że fakt, iż budynki wynajmowane są przez organizacje publiczne lub quasi-publiczne oznacza, że przedsiębiorstwa wynajmujące budynki tym organizacjom same świadczą usługi publiczne. Komisja jednak nie może zgodzić się z tą opinią, gdyż nie sugeruje to powierzenia lub nałożenia żadnego szczególnego zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych, które różniłoby się od zobowiązań ciążących na prywatnym podmiocie wynajmującym. Komisja stwierdza zatem, że Belgia nie wykazała, że powierzono AGVO zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych w odniesieniu do działalności spółki w zakresie najmu.
- (288) Ponadto Komisja uważa, że środki pomocowe udzielone AGVO nie są zgodne z wymogami konieczności i proporcjonalności.
- (289) Wymogi konieczności i proporcjonalności rekompensaty są następujące (zob. w szczególności pkt 14, 15 i 17 wspólnotowych ram dotyczących pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych z 2005 r.):
- Kwota rekompensaty nie może przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia kosztów wynikających z wywiązywania się ze zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, przy uwzględnieniu odpowiednich wpływów i rozsądnego zysku z wywiązywania się z tych zobowiązań.
 - Kwota rekompensaty obejmuje wszystkie korzyści przyznane przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie – niezależnie od ich klasyfikacji na potrzeby art. 107 TFUE.
 - Rekompensata musi być faktycznie wykorzystana w celu świadczenia danej usługi w ogólnym interesie gospodarczym. Rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych przyznana w celu świadczenia danej usługi na innym rynku jest nieuzasadniona i stanowi w związku z tym niezgodną z zasadami pomoc państwa.
- (290) Zdaniem Komisji wymogi dotyczące konieczności i proporcjonalności nie zostały w tym przypadku spełnione. Belgia przyznała, że nie zdefiniowano żadnych parametrów dla przedmiotowej rekompensaty. Władze belgijskie wytłumaczyły również Komisji, że nie można było oszacować kosztów wynikających z wywiązywania się z zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych oraz wpływów z wywiązywania się z tych zobowiązań. Komisja zauważa również, że AGVO nie prowadzi oddzielnych rachunków dla różnych kategorii podejmowanych działań. Dlatego też istnieje ryzyko, że rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych może zostać użyta do świadczenia danej usługi na innych rynkach. Kilka elementów w aktach sprawy wskazuje, że rzeczywiście doszło do wypłaty nadmiernej rekompensaty. Na przykład w odniesieniu do bezpłatnych gwarancji dla kredytów w motywie 186 i następnym niniejszej decyzji ustalono, że gwarantowane kredyty mogły być i były używane do celów innych niż pierwotnie zakładane. Zważywszy że kwota kapitału przyznanego EVO (3 969 000 EUR) oraz kwota zapłacona za wykup udziałów PAKHUIZEN (350 000 EUR) (łącznie: 4 319 000 EUR) przekraczają kwotę kapitału wpłaconego w rzeczywistości do AGVO (3 596 665,62 EUR), AGVO musiała więc wykorzystać pożyczkę i prawdopodobnie także wpływy z tytułu podatków do ich sfinansowania.
- (291) W związku z powyższym Komisja nie może uznać środków pomocowych za zgodne z warunkami nałożonymi w art. 106 ust. 2 TFUE.
- #### 10.2.2. POMOC PRYZNANA EVO
- (292) W odniesieniu do pomocy przyznanej EVO przez Miasto i AGVO ocena powinna rozróżnić poszczególne działania i daty ich podejmowania.
- (293) Następujące decyzje powinny być poddane ocenie zgodnie z wytycznymi z 2001 r.:
- decyzje Miasta o przyznaniu bezpłatnej gwarancji kredytów w dniach 28 czerwca i 27 września 2002 r. oraz 23 kwietnia 2004 r.,
 - decyzja AGVO zezwalająca EVO na nieprzerwane, bezpłatne korzystanie z budynków należących do AGVO o całkowitej powierzchni 13 600 m² od dnia 8 sierpnia 2002 r.,
 - decyzja AGVO o udzieleniu EVO kapitału początkowego w wysokości 371 840 EUR w dniu 22 sierpnia 2002 r.

(294) Zgodnie z wytycznymi z 2004 r. ocenie należy poddać następujące decyzje:

— decyzję Miasta o przyznaniu bezpłatnej gwarancji dla kredytu w dniu 22 kwietnia 2005 r.,

— decyzje AGVO o podwyższeniu kapitału EVO w drodze umorzenia długów w dniach 31 grudnia 2004 r., 31 grudnia 2005 r. oraz 21 grudnia 2007 r.

(295) Następujące decyzje powinny być poddane ocenie zgodnie z wytycznymi z 2001 oraz 2004 r.:

— decyzje AGVO o przyznaniu bezpłatnych gwarancji dla kredytów w wysokości 600 000 EUR między dniem 22 czerwca 2002 r. a dniem 3 sierpnia 2006 r.

(296) Następujące decyzje powinny być poddane ocenie zarówno według wytycznych z 2004 r., jak i z 2008 r.:

— decyzja Miasta o przyznaniu bezpłatnej gwarancji kredytowej w wysokości 78 000 EUR między dniem 27 września 2007 r. a dniem 4 września 2008 r.

10.2.2.1. **Gwarancje kredytów oraz prawo bezpłatnego użytkowania aukcji rybnej**

(297) Zgodnie z pkt 1.2 wytycznych w sprawie rybołówstwa z 2001 r. i z pkt 3.7 wytycznych w sprawie rybołówstwa z 2004 r. pomoc państwa udzielana bez nakładania jakiegokolwiek obowiązku ze strony otrzymujących, mająca równocześnie na celu poprawę sytuacji przedsiębiorstw i zwiększenie ich płynności gospodarczej lub obliczana na podstawie ilości produkowanych lub wprowadzanych do obrotu, cen produktu, wyprodukowanych jednostek lub środków produkcji oraz przynosząca skutek w postaci obniżenia kosztów produkcji lub poprawy dochodu otrzymującego, jest, jako pomoc operacyjna, niezgodna ze wspólnym rynkiem. Zgodnie z pkt 3.4 wytycznych w sprawie rybołówstwa z 2008 r. pomoc operacyjna, która na przykład powoduje zwiększenie płynności gospodarczej otrzymującego lub jest obliczana na podstawie ilości produkowanych lub wprowadzanych do obrotu, cen produktu, wyprodukowanych jednostek lub środków produkcji oraz przynosząca skutek w postaci obniżenia kosztów produkcji otrzymującego lub poprawy jego dochodu, jest zasadniczo niezgodna z rynkiem wewnętrznym. Pomoc tę można uznać za zgodną z przepisami wyłącznie, jeżeli niewątpliwie służy realizacji celów wspólnej polityki rybackiej.

(298) Z udostępnionych informacji wynika, że bezpłatne gwarancje dla kredytów oraz prawo bezpłatnego użytko-

wania aukcji rybnej zostały udzielone bez nałożenia na EVO jakiegokolwiek obowiązku, który czyniłby pomoc zgodną z warunkami przewidzianymi w wytycznych w sprawie rybołówstwa.

(299) Wydaje się, że bezpłatne gwarancje dla kredytów zostały udzielone wyłącznie na podstawie zapotrzebowania na pożyczki o różnym przeznaczeniu, a nie w oparciu o jakikolwiek szczególny warunek lub obowiązek.

(300) Informacje dostarczone przez władze belgijskie pokazują nawet, że fakt użycia gwarantowanego kredytu dla celów innych niż pierwotnie zakładano nie spowodował nałożenia żadnych sankcji czy anulowania przedmiotowej gwarancji. Na przykład mimo iż początkowo ogłoszono, że pożyczka w wysokości 1 795 000 EUR udzielona przez Fortis zostanie przeznaczona na zakup dodatkowych maszyn i skrzynek na ryby oraz na sfinansowanie kilku robót modyfikacyjnych, została ona (a przynajmniej jej część) w rzeczywistości przeznaczona na udzielanie pożyczek właścicielom statków. Gwarancja nie została wycofana, a udzielanie gwarancji kontynuowano nawet po ujawnieniu sytuacji, co nie skłoniło Miasta do nałożenia na EVO jakichkolwiek warunków związanych z przedmiotową gwarancją.

(301) Bezpłatne gwarancje zwiększyły płynność gospodarczą EVO, jako że spółka nie musiała płacić za przedmiotową gwarancję oraz, jak się zdaje, bez gwarancji EVO nie otrzymałaby pożyczek.

(302) Również prawo do bezpłatnego użytkowania budynku aukcji zwiększyło ilość środków płynnych EVO, gdyż spółka nie musiała ponosić kosztów czynszu, który w warunkach rynkowych musiałaby płacić.

(303) Komisja nie widzi, w jaki sposób bezpłatne gwarancje czy prawo do bezpłatnego użytkowania budynków miałyby się przysłużyć realizacji celów wspólnej polityki rybołówstwa. Władze belgijskie nie przedstawiły żadnych dokumentów w tym względzie.

(304) Władze belgijskie wyraziły sugestię, że przedmiotowe środki należy oceniać w ramach restrukturyzacji aukcji rybnej.

(305) Najpierw należy ustalić, czy EVO spełnia warunki zawarte w wytycznych w sprawie ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorstw. EVO rzeczywiście można uznać za przedsiębiorstwo przeżywające trudności w rozumieniu wytycznych w sprawie wspomagania i restrukturyzacji z 1999 r. i w sprawie ratowania i restrukturyzacji z 2004 r.

(306) Zgodnie z pkt 8 wytycznych w sprawie wspomaganie i restrukturyzacji z 1999 r. oraz pkt 13 wytycznych w sprawie ratowania i restrukturyzacji z 2004 r. spółka należąca do grupy nie kwalifikuje się w zasadzie do korzystania z pomocy na rzecz wspomaganie i restrukturyzacji. Spółka ta kwalifikowałaby się jednak do pomocy, gdyby została założona przez przedsiębiorstwo przeżywające trudności. EVO została założona przez AGVO, która sama stanowi nową formę prawną objętą w 2001 r. restrukturyzacją aukcji rybnej w Ostendzie. Należy zaznaczyć, że AGVO stanowi kontynuację poprzedniej aukcji rybnej w Ostendzie, która należała do państwa i nie miała osobowości prawnej. Jak wspomniano w motywie 259 niniejszej decyzji, mimo iż AGVO stanowi nowo utworzony podmiot, Komisja uważa, że spółka kwalifikuje się do kategorii przedsiębiorstwa przeżywającego trudności, zgodnie z wytycznymi w sprawie wspomaganie i restrukturyzacji z 1999 r. Z uwagi na fakt, że EVO została utworzona w ramach restrukturyzacji AGVO, zarówno EVO, jak i AGVO mogą być uznane za przedsiębiorstwa przeżywające trudności i mogłyby otrzymać pomoc zgodnie z warunkami zawartymi w wytycznych w sprawie wspomaganie i restrukturyzacji.

(307) Z drugiej strony jednak, mimo iż EVO spełnia warunki wytycznych w sprawie wspomaganie i restrukturyzacji, należy pamiętać, że zgodnie z ustaleniami zawartymi w motywie 260 i następnych niniejszej decyzji warunki zgodności, o których mowa w wytycznych w sprawie wspomaganie i restrukturyzacji z 1999 r., nie zostały spełnione. Ponadto ze względu na fakt, że przedmiotowe środki pomocowe nie zostały uwzględnione w planie restrukturyzacji, budżet te same zastrzeżenia co środki opisane w motywie 278 i następnych niniejszej decyzji.

(308) Bezpłatne gwarancje oraz prawo do bezpłatnego użytkowania aukcji rybnej muszą zatem zostać uznane za pomoc operacyjną, w myśl wytycznych w sprawie rybołówstwa z 2001, 2004 i 2008 r., w związku z czym nie służą one realizacji celów wspólnej polityki rybołówstwa. Tym samym nie są one zgodne z rynkiem wewnętrznym.

10.2.2.2. **Kapitał założycielski i późniejsze podwyższenia kapitału**

(309) EVO została założona w ramach restrukturyzacji aukcji rybnej w Ostendzie. Co więcej, władze belgijskie potwierdziły, że część kapitału założycielskiego AGVO (czyli 371 840 EUR) użyto jako kapitał założycielski na potrzeby utworzenia EVO, jak również na późniejsze podwyższenie kapitału.

(310) Dlatego też należy ocenić, czy kapitał założycielski i późniejsze podwyższenia kapitału można uznać za pomoc na rzecz ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorstw, zgodnie z wytycznymi w sprawie wspomaganie i restrukturyzacji z 1999 i w sprawie ratowania i restrukturyzacji z 2004 r.

(311) Jak już wspomniano w pkt 10.2.2.1, EVO i AGVO można uznać za przedsiębiorstwa przeżywające trudności, zgodnie z wytycznymi w sprawie wspomaganie

i restrukturyzacji z 1999 i w sprawie ratowania i restrukturyzacji 2004 r.

(312) Jednak, jak ustalono w motywie 260 i następnych niniejszej decyzji, warunki zgodności dotyczące pomocy na rzecz restrukturyzacji nie zostały spełnione.

(313) Kapitał zakładowy i późniejsze podwyższenia kapitału nie mogą być zatem uznane za zgodne z wewnętrznym rynkiem.

10.2.3. POMOC PRYZNANA PAKHUIZEN

(314) W następstwie warunków długoterminowej umowy najmu między Miastem a PAKHUIZEN ta ostatnia mogła skorzystać z rocznego obniżenia kosztów operacyjnych. Pomoc tego typu nie wchodzi w zakres żadnego ze środków wymienionych w wytycznych w sprawie rybołówstwa ani w zakres celów innych horyzontalnych lub szczegółowych wytycznych, które mogłyby być zastosowane do tego rodzaju przedsiębiorstwa. Zarówno w zakresie stosownych wytycznych w sprawie rybołówstwa, jak i w zakresie zasad horyzontalnych w sprawie pomocy państwa, ten rodzaj pomocy byłby uznany za pomoc operacyjną, która jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.

10.2.4. WNIOSEK

(315) W związku z powyższym Komisja stwierdza, że środki, o których mowa w pkt 10.1.5 niniejszej decyzji, należy uznać za pomoc państwa, która jest niezgodna z wewnętrznym rynkiem, toteż musi zostać zwrócona w zakresie określonym w sekcji 11.

11. ZWROT

(316) Na mocy art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999, w przypadku gdy podjęte zostały decyzje negatywne w sprawach pomocy przyznanej bezprawnie, Komisja podejmuje decyzję, że zainteresowane państwo członkowskie podejmie wszelkie konieczne środki w celu windykacji pomocy od beneficjenta. Cel ten zostaje osiągnięty w momencie, w którym przedmiotowa pomoc, w stosownych przypadkach wraz z odsetkami za zwłokę, zostaje zwrócona przez beneficjenta lub innymi słowy przez przedsiębiorstwa, które z niej faktycznie skorzystały.

(317) Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 nie określa terminu przedawnienia w odniesieniu do badania niezgodnej z prawem pomocy w rozumieniu jego art. 1 lit. f), to znaczy wprowadzonej w życie zanim Komisja zajmie ostateczne stanowisko na temat jej zgodności ze wspólnym rynkiem. Jednakże art. 15 tegoż rozporządzenia stanowi, że kompetencje Komisji w zakresie windykacji pomocy podlegają dziesięcioletniemu okresowi przedawnienia, że okres przedawnienia rozpoczyna bieg w dniu, w którym przyznano pomoc beneficjentowi, a jakiegokolwiek działanie podejmowane przez Komisję w odniesieniu do pomocy powoduje przerwanie okresu przedawnienia.

(318) Okres przedawnienia został przerwany przez wezwanie do przedłożenia informacji przesłane władzom belgijskim w dniu 13 marca 2006 r. W konsekwencji zakres zwrotu ogranicza się do pomocy otrzymanej po dniu 13 marca 1996 r.

(319) W celu określenia kwoty podlegającej windykacji od AGVO, EVO i PAKHUIZEN należy wziąć pod uwagę fakt, iż część pomocy przyznanej AGVO została przekazana na rzecz EVO. Jak podkreślają belgijskie władze, windykacja tej pomocy powinna zostać przeprowadzona wyłącznie jednorazowo i od rzeczywistego beneficjenta.

(320) Z tego powodu w sytuacji, gdy pomoc przyznana przez Miasto, z której ostatecznie skorzystała EVO, pomoc podlegająca windykacji od AGVO stanowi część pomocy, której nie przekazano na rzecz EVO.

11.1. WINDYKACJA OD EVO

(321) Na pomoc podlegającą windykacji od EVO składają się:

- kapitał założycielski w wysokości 371 840 EUR,
- kolejne operacje podwyższenia kapitału w wysokości 1 387 044 EUR, 710 000,75 EUR i 1 500 114,96 EUR,
- korzyść uzyskana dzięki udzielonym bezpłatnym gwarancjom kredytowym, oraz
- korzyść z bezpłatnego korzystania z aukcji rybnej w okresie od dnia 22 sierpnia 2002 r. do ostatniego dnia, w którym EVO miała aukcje rybną do dyspozycji.

(322) W odniesieniu do elementu pomocy w postaci bezpłatnych gwarancji w zasadzie jest to kwota zagwarantowanych kredytów, chyba że władze belgijskie dostarczą dowody świadczące o tym, że EVO miała możliwość uzyskania takich gwarancji na rynku; w takim przypadku element pomocy stanowi prawdopodobną stawkę rynkową uzyskania gwarancji.

(323) Władze belgijskie oświadczyły, że dwa kredyty, na które pozyskano gwarancje w 2002 r., ostatecznie nie zostały podjęte przez EVO. Co za tym idzie, mimo przyznania jej pomocy (decyzja o przyznaniu bezpłatnych gwarancji została podjęta), EVO w rzeczywistości nie odniosła z niej korzyści. Pomoc wynikająca z bezpłatnych

gwarancji kredytowych uzgodnionych w dniu 28 czerwca i 27 września 2002 r. nie podlega zatem windykacji. Tym samym odzyskaniu podlega suma 4 284 995 EUR (3 606 995 EUR + 78 000 EUR + 600 000 EUR).

11.2. WINDYKACJA OD PAKHUIZEN

(324) Pomoc podlegająca odzyskaniu od PAKHUIZEN obejmuje korzyść uzyskaną dzięki temu, że długoterminowej umowy najmu nie zawarto po cenach rynkowych.

(325) Zgodnie z art. 15 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 windykacja powinna być ograniczona do okresu dziesięciu lat wstecz, licząc od dnia 13 marca 2006 r.

(326) Przewaga polega na tym, że wynagrodzenie (czynsz), które trzeba by było opłacić w normalnych warunkach rynkowych za długoterminową umowę najmu za budynki minus: a) 25 EUR płaconych rocznie; oraz b) wszelkie koszty remontów, które PAKHUIZEN przeprowadził i za które nie musiałby płacić według normalnych przepisów belgijskiego prawa⁽⁶⁹⁾. Bieg okresu, o którym mowa, kończy się w dniu windykacji lub – w przypadku gdy umowa najmu została rozwiązana przed poleceniem windykacji – w dniu rozwiązania umowy najmu.

11.3. WINDYKACJA OD AGVO

(327) Pomoc podlegająca odzyskaniu od AGVO składa się z kapitału zakładowego, korzyści uzyskanej z tytułu przyznania bezpłatnych gwarancji kredytowych, korzyści uzyskanej z prawa wyłącznego użytkowania gruntu i budynków w porcie rybackim w Ostendzie w okresie od dnia 14 marca 2002 r. do dnia 25 marca 2004 r. (w przypadku budynków przekazanych później na rzecz AGVO) oraz w okresie od dnia 14 marca 2002 r. do dnia windykacji (w przypadku pozostałych gruntów i budynków, które nie były uwzględnione w akcie przeniesienia własności podpisanym w dniu 26 marca 2004 r.) oraz z korzyści uzyskanej z tytułu nieodpłatnego przeniesienia własności budynków w porcie rybackim w Ostendzie o powierzchni 57 500 m² w dniu 26 marca 2004 r.

(328) W zakresie kapitału zakładowego informacje udzielone Komisji świadczą o tym, że mimo iż przyznano pomoc w wysokości 250 mln BEF (6 200 000 EUR), kwoty tej nie wypłacono jeszcze w całości. Dlatego też nakaz zwrotu pomocy powinien być ograniczony do kwoty faktycznie wypłaconej na rzecz AGVO czyli 3 596 665,62 EUR zgodnie z ostatnimi informacjami przedłożonymi Komisji. Jeśli kwota wypłacona na rzecz AGVO była wyższa, nadwyżka również podlega windykacji.

⁽⁶⁹⁾ Jak już wspomniano, do tego stopnia jest nie pewne, że warunek, że po 27 latach wynajmujący jest uprawniony do połowy zysku PAKHUIZEN, ma jakąkolwiek wartość, że nie można dokonać żadnego odliczenia na tej podstawie. Poza tym umowa najmu została rozwiązana, więc przedmiotowa klauzula nigdy nie będzie miała zastosowania.

- (329) W odniesieniu do elementu pomocy w postaci bezpłatnych gwarancji w zasadzie jest to kwota zagwarantowanych kredytów, chyba że władze belgijskie dostarczą dowody świadczące o tym, że AGVO miała możliwość uzyskania takich gwarancji na rynku; w takim przypadku element pomocy stanowi prawdopodobną stawkę rynkową uzyskania gwarancji, na dzień ich przyznania (26 marca 2004 r., 23 marca 2004 r. i 22 marca 2005 r.).
- (330) W przypadku gdy na rynku nie są dostępne gwarancje dla tego rodzaju transakcji, wartość elementu pomocy należy wyliczyć w taki sam sposób jak w przypadku równowartości dotacji dla kredytu preferencyjnego, mianowicie jako różnicę pomiędzy określoną rynkową stopą procentową, którą AGVO musiałoby zapłacić bez gwarancji, a stopą procentową uzyskaną dzięki gwarancji państwa. W przypadku braku rynkowej stopy procentowej, gdy państwo członkowskie pragnie zastosować stopę referencyjną jako zamiennik, Komisja podkreśla, że warunki określone w komunikacie w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych⁽⁷⁰⁾ obowiązują w odniesieniu do wyliczenia intensywności pomocy dla indywidualnej gwarancji. Oznacza to, że należy zwrócić odpowiednią uwagę na zwiększenia, które mają być dodane do stopy bazowej, aby uwzględnić właściwy profil ryzyka związany z działalnością przedsiębiorstwa uzyskującego gwarancję będącą przedmiotem gwarancji i dostarczonych zabezpieczeń.
- (331) W zakresie korzyści wynikającej z nieodpłatnego, wyłącznego użytkowania gruntów i budynków portu rybackiego w Ostendzie, pomoc jest równa czynszowi, który AGVO musiałaby płacić w normalnych warunkach rynkowych za nieodpłatne, wyłączne użytkowanie gruntów i budynków portu rybackiego w Ostendzie w okresie od dnia 14 marca 2002 r. do dnia odzyskania lub do ostatniego dnia obowiązywania prawa AGVO do nieodpłatnego użytkowania budynków na podstawie statutu tej spółki, aktu przeniesienia własności budynków lub innego aktu.
- (332) Komisja jest świadoma faktu, że część gruntów i budynków miała ograniczoną lub zerową wartość handlową (przykładowo w odniesieniu do dróg). Komisja zauważa jednak, że część gruntów i budynków miała oczywistą wartość handlową (aukcje rybne, biura, magazyny) oraz że druga część składająca się z gruntów i budynków (infrastruktura portu rybackiego) pozwalała AGVO świadczyć usługi właścicielom statków, oraz że AGVO miała prawo do nakładania opłat za świadczenie tych usług. Elementy te należy wziąć pod uwagę przy obliczaniu czynszu.
- (333) W zakresie korzyści wynikającej z pobierania podatków pomoc jest równa wartości podatku pobieranego od momentu jego ustanowienia do dnia odzyskania lub ostatniego dnia, w którym AGVO miała prawo do pobierania tych podatków.
- (334) Wreszcie, Komisja podkreśla, że kwota podlegająca windykacji od AGVO powinna być pomniejszona o kwotę pomocy przekazanej EVO w postaci kapitału (3 969 000 EUR) oraz bezpłatnego dysponowania budynkami, w których odbywają się aukcje rybne.
- (335) Komisja jest świadoma faktu, iż AGVO powierzono pewne niekomercyjne zadania publiczne (kontrolę wyładowywanych ryb przeznaczonych do spożycia, weryfikację, czy wyładowywany połów objęty jest obowiązkiem płacenia podatku VAT, funkcje związane z kształtowaniem wizerunku) oraz zarządzanie portem rybackim. Komisja uważa, że kwota podlegająca windykacji od AGVO powinna zostać pomniejszona o koszty, co do których można dowiedzieć, że zostały poniesione w trakcie wykonywania tych zadań.

11.4. WPŁYW RESTRUKTURYZACJI AUKCJI RYBNEJ NA ODZYSKANIE NIEUPRAWNIONEJ POMOCY

- (336) Władze belgijskie poinformowały Komisję, że Miasto i AGVO planowały prywatyzację aukcji rybnej. Argumentowały, że po zakończeniu prywatyzacji nie byłoby już problemu związanego z pomocą państwa, a postępowanie byłoby bezprzedmiotowe.
- (337) W tym względzie Komisja pragnie przypomnieć, że planowana prywatyzacja, jakkolwiek mogłaby doprowadzić do zakończenia przedmiotowych środków pomocowych, nie eliminuje jednak korzyści uzyskanej przez beneficjentów pomocy do czasu zaprzestania udzielania przedmiotowej pomocy. Celem odzyskania jest właśnie przywrócenie wcześniejszej sytuacji w celu zapewnienia wszystkim równych szans na rynku wewnętrznym. Komisja zwraca w tym względzie uwagę władz belgijskich na zawiadomienie Komisji „Zapewnienie skutecznego wykonania decyzji Komisji nakazujących państwom członkowskim odzyskanie pomocy przyznanej bezprawnie i niezgodnie ze wspólnym rynkiem⁽⁷¹⁾”, a w szczególności jego pkt 3.2.4 dotyczący odzyskania pomocy państwa od przedsiębiorstw będących w trakcie likwidacji i od beneficjentów niewypłacalnych. W odniesieniu do wniosku o odroczenie niniejszej decyzji (zob. motyw 99 powyżej) byłoby to niewłaściwe, ponieważ ważne jest, by bezprawnie i niezgodnie przyznana pomoc państwa odzyskać w najpilniejszym możliwym trybie,

⁽⁷⁰⁾ Dz.U. C 14 z 19.1.2008, s. 6.

⁽⁷¹⁾ Dz.U. C 272 z 15.11.2007, s. 4.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 4

Artykuł 1

1. Pomoc przyznana NV Exploitatie Vismijn Oostende (EVO) w wysokości 3 969 000 EUR w postaci kapitału zakładowego i kredytów, które następnie służyły do podwyższania kapitału, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.

2. Pomoc przyznana EVO w wysokości 4 284 995 EUR w postaci bezpłatnych gwarancji kredytowych jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.

3. Pomoc przyznana EVO w postaci prawa do nieodpłatnego użytkowania budynków, w których odbywają się aukcje rybne, znajdujących się w porcie rybackim w Ostendzie, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.

Artykuł 2

1. Pomoc przyznana „Autonom Gemeentebedrijf Vismijn Oostende” (AGVO) w wysokości 6 200 000 EUR w postaci kapitału założycielskiego jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.

2. Pomoc przyznana AGVO w postaci bezpłatnych gwarancji kredytowych jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.

3. Pomoc przyznana AGVO w postaci prawa do użytkowania gruntów i budynków znajdujących się w porcie rybackim w Ostendzie, nieodpłatnie lub po stawkach poniżej cen rynkowych, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.

4. Pomoc przyznana AGVO w okresie od dnia 26 marca 2004 r. do dnia 4 września 2009 r. w postaci bezpłatnego przeniesienia własności budynków o powierzchni 57 500 m², znajdujących się w porcie rybackim w Ostendzie, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.

5. Pomoc przyznana AGVO w postaci prawa do pobierania zobowiązań podatkowych od dnia 14 marca 2002 r. jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.

Artykuł 3

Pomoc przyznana NV Pakhuizen (PAKHUIZEN), wynikająca z długoterminowej umowy najmu podpisanej w 1989 r. z miastem Ostenda, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.

1. Belgia odzyskuje od beneficjentów pomoc, o której mowa w art. 1 i 2 ust. 2–5.

2. Belgia odzyskuje pomoc, o której mowa w art. 2 ust. 1, w zakresie, w jakim została już wypłacona AGVO (3 596 665,62 EUR).

3. Belgia odzyskuje pomoc, o której mowa w art. 3, w zakresie, w jakim została przyznana od dnia 13 marca 1996 r.

4. Kwoty podlegające windykacji są oprocentowane od dnia, w którym zostały oddane do dyspozycji beneficjentom, do czasu ich rzeczywistego odzyskania lub – w przypadku zaprzestania udzielania przedmiotowej pomocy przed jej odzyskaniem – aż do ostatniego dnia, w którym pozostawały do dyspozycji beneficjentów.

5. Odsetki są naliczane narastająco zgodnie z rozdziałem V rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 ⁽⁷²⁾ i z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 271/2008 zmieniającym rozporządzenie Komisji (WE) nr 794/2004 ⁽⁷³⁾.

6. Belgia anuluje należne płatności lub inne formy przyznawania pomocy, o której mowa w art. 1, 2 i 3, ze skutkiem od dnia przyjęcia niniejszej decyzji.

Artykuł 5

1. Odzyskanie pomocy, o której mowa w art. 1, 2 i 3, odbywa się w sposób bezzwłoczny i skuteczny.

2. Belgia stosuje się do niniejszej decyzji w terminie czterech miesięcy od daty podania jej do wiadomości.

⁽⁷²⁾ Dz.U. L 140 z 30.4.2004, s. 1.

⁽⁷³⁾ Dz.U. L 82 z 25.3.2008, s. 1.

Artykuł 6

1. W terminie dwóch miesięcy od daty podania niniejszej decyzji do wiadomości Belgia przekazuje Komisji następujące informacje:

- a) całkowitą kwotę (kwotę nominalną i odsetki) do odzyskania od AGVO, EVO i od PAKHUIZEN;
- b) szczegółowy opis środków już podjętych oraz środków planowanych w celu wykonania niniejszej decyzji;
- c) dokumenty będące dowodem na to, że zażądano od AGVO, EVO i od PAKHUIZEN zwrotu pomocy.

2. Do momentu całkowitego odzyskania pomocy, o której mowa w art. 1, 2 i 3, Belgia na bieżąco informuje Komisję

o kolejnych środkach podejmowanych na szczeblu krajowym w celu wykonania niniejszej decyzji. Na wniosek Komisji Belgia bezzwłocznie przedstawia informacje o środkach już podjętych oraz środkach planowanych w celu wykonania niniejszej decyzji. Belgia dostarcza również szczegółowych informacji o kwocie pomocy oraz odsetkach już odzyskanych od AGVO, EVO i od PAKHUIZEN.

Artykuł 7

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Belgii.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 kwietnia 2010 r.

W imieniu Komisji
Maria DAMANAKI
Członek Komisji